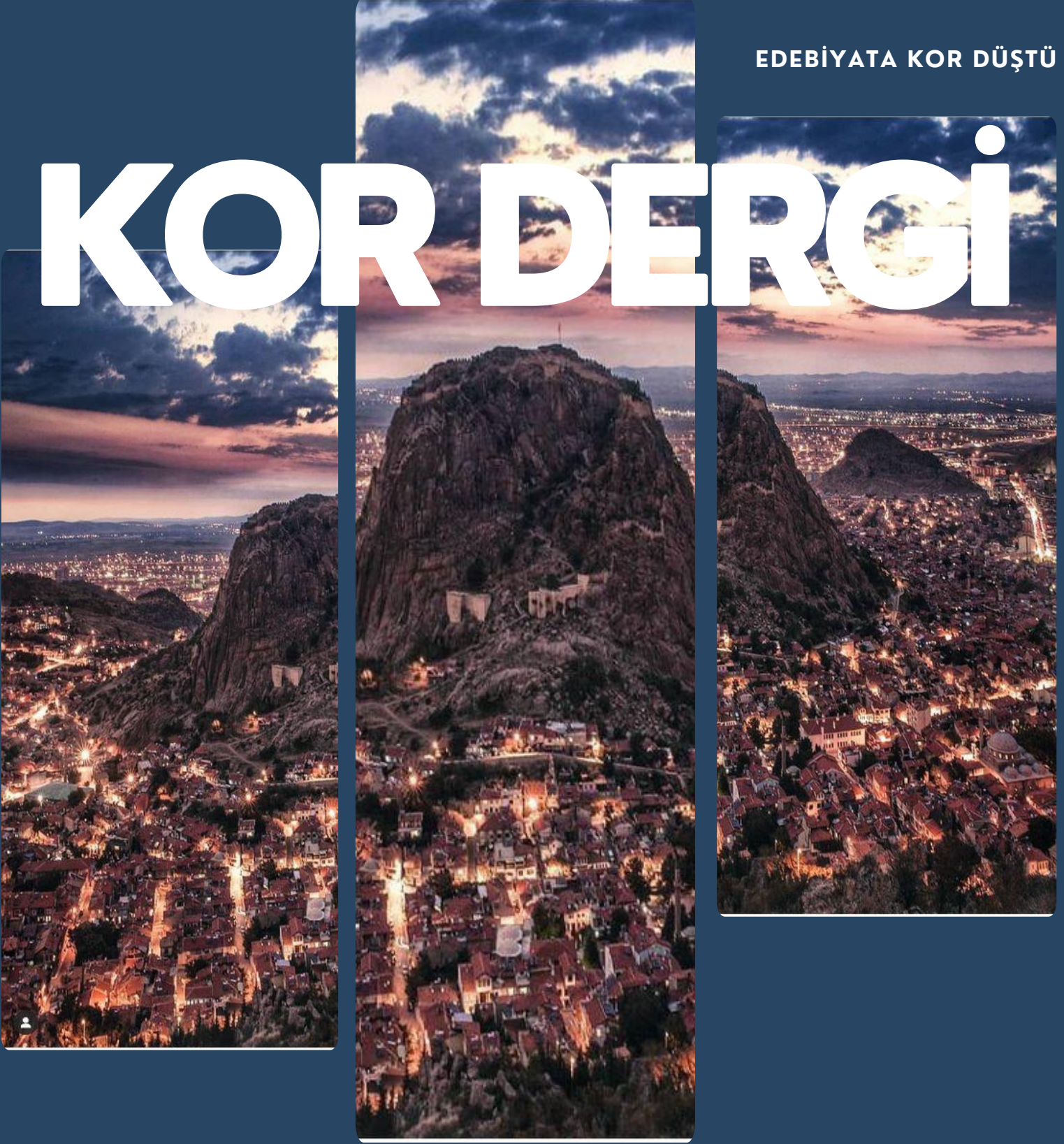

SAYI 5
ŞUBAT 2024

EDEBİYATA KOR DÜŞTÜ

KOR DERGI

Sedanur SİNANOĞLU - Zeynep GÜRLE - Beyzanur BEKTAŞ - Arslan KOÇOĞLU -
Beyza GÜNER - Mihriban CESUR - Elif ÖZDEMİR - Zeynep KAZANCI - Ayşenur
DÜRLÜ - Mustafa ERDURMUŞ - Seda MERİÇ - Büşra TEMÜR - Fadime YILDIRIM -
Büşra Yıldız GEÇGEL - Saliha YILMAZ - Muhammet Baran ASLAN - Gülbeyaz Nur
KARAKAŞ - Hesna HİZAN - Merve YILMAZ - Oğuzhan GÜNEŞ - Huriye ÇAP

İÇİNDEKİLER

AFYONKARAHİSAR - SEDANUR SİNANOĞLU	03
RUHUMUN RUHU FİLİSTİN- ZEYNEP GÜRLE	09
UNUTULMUŞ BAYRAMLAR - BEYZANUR BEKTAŞ	10
ACIYORUM - ARSLAN KOÇOĞLU	12
SOSYAL MEDYANIN HAYATLARIMIZA ETKİSİ HAKKINDA - BEYZA GÜNER	13
SENSİZLİK KASVETİ - MİHRİBAN CESUR	15
KÖMÜR KARASI - ELİF ÖZDEMİR	16
SÖZLÜK - ZEYNEP KAZANCI	18
ESKİ İSTANBUL OLMAK İSTERDİM - AYŞENUR DÜRLÜ	20
FÜTÜRİZM GELECEĞE YOLCULUK - MUSTAFA ERDURMUŞ	21
TOPRAĞA DÜŞEN PERVASIZ KELİMELELER - SEDA MERİÇ	23
GEÇMİŞTEN BUGÜNE GAZİANTEP MUTFAĞI - BÜŞRA TEMÜR	24
YOKLUĞUNUN İZ DÜŞÜMÜ - FADİME YILDIRIM	27
BİR HİLAL UĞRUNA - SEDANUR SİNANOĞLU	28
ÖMÜR BİR GÖNÜL DURAĞINDA BEKLEMEK MİDİR - BÜŞRA YILDIZ GEÇGEL	30
ALLAH VAR KORKU YOK - SALİHA YILMAZ	32
GELMEDİN - MUHAMMET BARAN ASLAN	33
AL DUVAĞ - GÜLBELAZ NUR KARAKAŞ	34
KAŞ YAPARKEN GÖZ ÇIKARMAK - HESNA HİZAN	35
ASIK SURATLI ADAM - MERVE YILMAZ	37
PUTHANEDE ŞİMŞEK ÜÇ ÖLÜM GÜCÜNDE - OĞUZHAN GÜNEŞ	38
BAŞKA BİR ŞEHİRDE YEPYENİ DÜŞLERLE - HURİYE ÇAP	39

AFYONKARAHİSAR

Gezerek öğrenme mottoyla yola çıktığım 81 şehrimiz yolculuğunda ikinci şehrimiz Evliya Çelebi'nin seyahatnamesinde; "Bu şehirde öyle bir ruhaniyet vardır ki, gelenlerin kalp gözü açılır. İnsan bağ ve bahçelerinde bütün gam ve kederlerinden sıyrılır, âdeta yeniden doğmuş gibi olur." diyerek manevi atmosferinin insanı buram buram etkilediği, Kurtuluşun kazanıldığı topraklardan biri yer olan, doğup büyüdüğüm canım memleketim Afyonkarahisar'ı geziyoruz. Sizler de hazırsanız hadi bu maneviyatlı, güzel şehrimizi gezmeye başlayalım.

Sabahın ilk saatlerinde kalkıp hazırlandıktan sonra şehir merkezine giderek güzel bir kahvaltıyla başlıyoruz güne. Kahvaltımızda klasik serpme kahvaltı yanında çiçek balıyla sunumlanmış Afyonkarahisar'ın hakiki manda sütünden yapılmış kaymağı, Kayseri ilimiz ile rekabette olan meşhur sucuğuyla yapılan sucuklu yumurta, bol haşhaştan yapılmış sıcacık katmeri ve ağzı açık, bükmesiyle başta gözümüzü doyurup sonrasında da midemizi doyurarak yola koyuluyoruz. İlk durağımız Afyon'un en eski yerleşim yeri olarak bilinen Çavuşbaşı Sırtı oluyor. İnsanlar Karahisar Kalesi eteklerine evlerini yaparak burada yerleşim yeri oluşturmuşlar. Buradaki rengârenk restore edilmiş eski evleri ve konakları gezmeye başlıyoruz. 1900'lü yıllarda yapılan bu binalar 2002 yılından itibaren belediye tarafından koruma altına alınmış ve günümüze kadar restorasyon çalışmalarında bulunularak bugünkü haline getirilmiştir. Konakların çoğuysa işletmeler tarafından alınarak Afyonkarahisar'ın yöresel lezzetlerini ve kültürünü unutturmamak adına turistler ve bölge halkına hizmet vermeye başlamış. Kısa bir tur yapıp yapılarımızı inceledikten sonra bulunduğumuz alanda olan Sultan Divani Mevlevihanesi'ne giriyoruz. Bu Mevlevihane içerisinde bir Mevlevi müzesi ve camii bulunuyor. Kuruluş XIII. yy'a kadar uzanan bu Mevlevihane, Konya Mevlana Mevlevihane'sinden sonra ikinci önemli Mevlevihane sayılmaktadır.

Ve Afyonkarahisar'da bir gelenek haline gelmiş "40 Hatimli Şifalı Aşure" geleneği her yıl bu Mevlevihane'nin avlusunda yapılmaktadır. Mevlevihane içerisinde derviş odaları, matbah(mutfak), mesnevihan ve hattat odası bulunmaktadır. Bu bölümlerin içindeyse balmumu insan heykelleriyle Mevlevihane'de neler yaptığı anlatılmaya çalışarak sergilenmişlerdir. Avlu içerisinde bulunan "Vatan Şairimiz" Namık Kemal'in annesinin mezarını da ziyaret etmezsek olmaz diyerek orayı da ziyaret ediyor ve camii gezmeye giriyoruz. Camii de gezdikten sonra Mevlevihane'nin karşısında bulunan Mevlevi Konağı'na geçiyoruz. Bu konağın üst katı etnografya müzesi olarak kullanılmaktadır.

Alt katı ise arka tarafa bağlanan avlusuyla küçük bir kafeye dönüştürülmüş. Ve hiçbir yerde içemeyeceğiniz özel Mevlevi şerbetini de burada tattıktan sonra sıradaki durağımız olan Millet Hamamı'na gidiyoruz. Bu hamam XVII. yy'da Evliya Çelebi'nin Afyonkarahisar ziyaretinden sonra yapıldığı düşünülmektedir. Ermeni ustalar tarafından yapıldığından dolayı yöre halkı arasında "Gâvur Hamamı" olarak anılmış, sonrasında ise "Millet Hamamı" adını almış. İç mimarisinde mozaik sanatı kullanılan ve çifte hamam olarak yapılan bu hamamın kuzey kesimi erkekler, güney kesimi de kadınlar kısmı olarak inşa edilmiş. Restorasyon çalışmalarından sonra kadın ve çocukların her alanda eğitim alabildiği "Afyonkarahisar Kültür ve Semt Evi" olarak hizmet vermeye başlamış.

Sıradaki durağımız olan Tarihi Bedesten Çarşısı'na giderken göz kamaştıran ihtişamı ve heybetiyle Afyonkarahisar'ın her yerinden görülen Karahisar Kalesi'ni görmezden gelip geçmek olmaz deyip birazda onun hakkında bilgi ediniyoruz. Afyonkarahisar'ın bir simgesi haline gelmiş ve "Karahisar Kalesi, yıkılır gelir..." dizeleriyle başlayan türküden de bildiğimiz, 226 metre yükseklikte bulunan bir kaya kütlesi üzerine yapılan bu kale birçok efsaneye konu olmuş. Hititler zamanında askerin kışı geçirmesi için yapılmış, sonrasında farklı medeniyetler de hazine deposu olarak kullanılmıştır. Ve rivayetlere göre bu hazinelerde halen daha kalenin içinde bulunmaktadır. Bu heybetli kaleye çıkılabilir. Burada tüm Afyonkarahisar ayaklarınız altında şehri izleme fırsatı sizi bekliyor. Önceden çıkışları zor olsa da şimdileri ise merdivenlerin düzeltilmesi ve temeli atılıp ilerleyen yıllarda faaliyete geçecek teleferik sistemi ile Karahisar Kalesi tarihi-modern bir seyir terası şeklinde Afyonkarahisar'a kazandırılması hedeflenmektedir. Şimdi anlatacağım bir rivayete göre de çıkmak isteyip istemeyeceğinizi bir kez daha düşünün derim. Çünkü rivayete göre Karahisar Kalesi'ne çıkan bir kişi yedi yıl boyunca Afyonkarahisar'dan ayrılamaz denmektedir.

Gezimize devam ederek Tarihi Bedesten Çarşısı'na geliyoruz. 1914 tarihinde Fransız mimar ve Ermeni bir ustaya yaptırılan bu çarşı zamanla bu halini almıştır. İçerisinde dükkânlarda satılan ürünler nedeniyle de düğün alışverişine çıkanların uğrak yeri haline gelmiştir.

Gezmekten az da olsa yorulduğumuz turumuza mola vermek ve buram buram tarihi hissetmeye devam etmek için Taşhan'a gidiyoruz. Taşhan; XVII. yüzyılın ortalarında kareye yakın planda ve iki katlı olarak yemenici esnafının da katkıları ile yaptırılmıştır. Hanın ortasında kocaman avlusu ve avluya açılan odaların bulunduğu ilk katı, birçok odanın yer aldığı ikinci katı da bulunmaktadır. 2015 yılında restorasyonuna başlanmış ve 2018 yılında kültür ve turizme sunulmuştur. Restorasyonundan sonra da ihaleyle bölge halkından biri tarafından alındıktan sonra odacıkları bölge halkı tarafından kiralanmış, çeşitli dükkânlarla dönüştürülmüştür. Avlusu da küçük bir kafeye dönen Taşhan şu anda canlı müzik günleri, antika ve kitap mezarları gibi birçok etkinliğe ev sahipliği yapmakta. Burada bir kahve molası verip etrafı saran mis gibi tütsü kokusu ve hafif müzik eşliğinde tarihi yapıyı inceliyor ve bölge halkıyla hoş sohbetle dalıyoruz.

Her ne kadar Taşhan'ın atmosferine kapılıp gitmek istemesek de sıradaki yerimiz için yola koyuluyoruz. Geçtiğimiz sokak Sarraflar Çarşısı. Birçok sarrafın bulunduğu bu çarşıdaki dükkânlarda eski yapılarından restorasyonundan sonra cıvılcıvılcı şekilde şehre kazandırılmış. “Afyon’a gelip de meşhur kaymaklı lokumunu tatmasak olmaz.” deyip ara sokakta bulunan meşhur şekerlemeciye gidiyoruz. Meşhur şekerlemecimizin önü her zaman olduğu gibi bizleri upuzun kuyrukla karşılıyor. “Bu kuyruk ne?” demeyin o lokumu tattıktan sonra sebebini anlarsınız. Bir süre kuyruğu bekledikten sonra ağzımızın tadına tat katan kaymaklı lokumu tadıyor, birazcık da satın alıp, paket yaptırıyoruz. Sıradaki yerimiz olan Cumhuriyet Meydanı’na doğru yürümeye başlıyoruz. Cumhuriyet Meydanı’na geldiğimizde hemen karşısındaki bir heykel dikkatimizi çekiyor. Bu heykelin adı “Utku Anıtı” ve Anıt Park içerisinde yer alan bu anıt Afyonkarahisar’ın yunan işgalinden kurtuluşunu simgelemektedir. Ve Türk’ün düşmanı nasıl ayaklar altına aldığı anlatmak istenilmektedir.

Cumhuriyet Meydanı’nda ise Zafer Müzesi bulunuyor. Bu müze Başkomutanlık Meydan Muharebesi’nin planlandığı yerdir. Mustafa Kemal Atatürk dâhil olmak üzere birçok komutanın gelip kaldığı odalar anıları için düzenlenmiş ve sergiye açılmıştır.

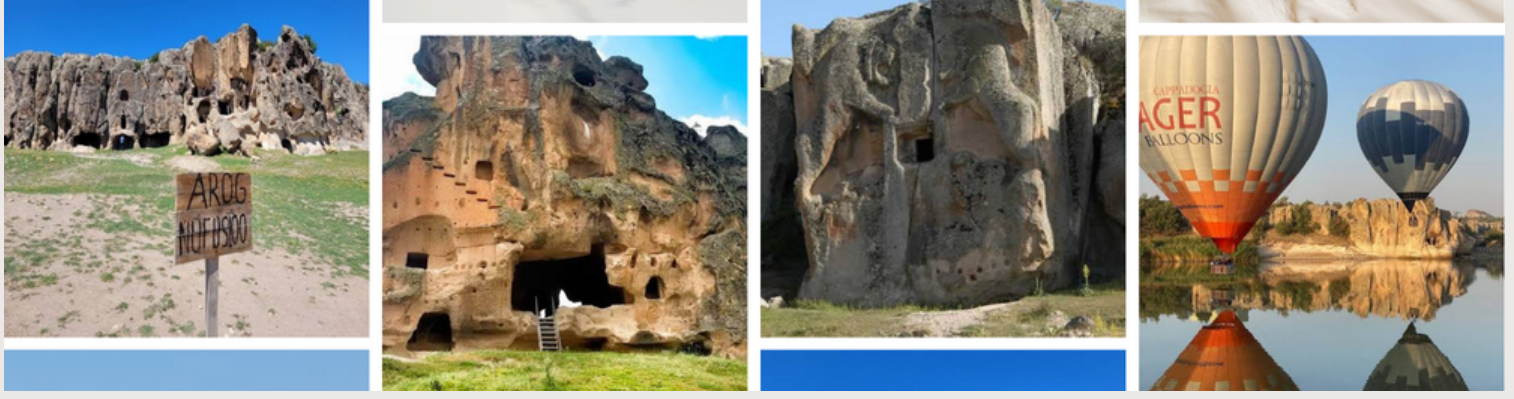
Biraz yorulduğumuzu, biraz da acıkmaya başladığımızı hissederek diyoruz ki; “Artık yemek yiyelim”. Ve gastronomi şehri güzel memleketimizin eşsiz yemeklerini tatmak için gastronomi konağına gidiyoruz. 112 yıllık Benlioğlu Konağı belediye himayesine alıp restore edildikten sonra Afyonkarahisar’ın yöresel mutfağının sunulduğu bir yer haline getirilerek “Gastronomi Konağı” olarak hizmete sunulmuştur. Normal fix menü isteyerek yemeğimizin gelmesini bekliyoruz. Afyonkarahisar’da davet yemeği olarak geçen bu menümüz; pirinç çorbası, Afyon Kebabı, patlıcan musakka, etli yaprak sarması, manda kaymaklı vişneli ekmek kadayıfı ve sulu bamyaya yemeğinden oluşuyor. İlginç kısım şu ki Afyonkarahisar halkı bamyayı tatlıdan sonra yiyorlar. Asıl davetlerde ise iki ana yemek arasında muhallebi yiyor olmaları da farklı bir adet doğrusu.

Konakta yemeğimizi yiyip üzerine de Türk kahvemizi de içtikten sonra birinci günümüzün son durağı olan Gedik Ahmet Paşa (İmaret) Cami ve Külliyesi’ne gidiyoruz. Bu külliye içerisinde cami, taş medrese ve imaret hamamı bulunuyor. 1472 yılında yapılan bu külliye ve camiyi gezdikten sonra karşısında olan bir dondurmacıdan dondurma alıp güzel ışıklandırması ve atmosferi olan külliye avlusunda yedikten sonra günümüzü sonlandırıp dinlenmek için eve dönüyoruz.

İkinci günden herkese merhabalar! Sabahın erken saatlerinde uyanıp hazırlandıktan sonra yola çıkıyoruz. Yolumuz biraz uzun. Çünkü bugün Eskişehir, Kütahya illerimizle birlikte Afyonkarahisar’ın Ayazini ilçesi ve birçok ilçenin içerisinde yer alan Frig Vadisi’ne gidiyoruz. İçerisinde birçok doğal güzelliği barındıran, kaya anıtları, kaya metropolisleri, Kapadokya peri bacalarından sonra Türkiye’nin ikinci peri bacası ören bölgesini içinde bulunduran 3000 yıllık geçmişi olan bu vadi ilk olarak Friglilerin yerleşim yeri olmuştur. Sonrasında ise Romalılar, Bizanslılar, Selçuklular ve Osmanlı’ya da ev sahipliği yaparak günümüze kadar gelmiştir.

Türkmen Dağı'nın püskürttüğü volkanik küllerden oluşan Yılantaş, Aslantaş, Maltaş gibi dünyada eşi benzeri olmayan anıtlar ve Avdalaz Kalesi, Demirli Kale gibi oluşumlar; yüzyıllar sürmüş peri bacaları, flamingoların göç yolları üzerindeki Emre Gölü bu vadi içerisinde bulunmaktadır. Ve Kapadokya Ören Bölgesinde olduğu gibi sabahın ilk saatlerinde artık buradan da sıcak hava balonları kalkışı yapılmaya başlanmıştır. Ayrıca 2008 yılında vizyona giren "A.R.O.G" filmi de burada bulunan metropoliste çekilmiş. Birçok rota üzerinden gezebileceğiniz bu vadiye gelmeden Ayazini ilçesinde bulunan çarşıya giriyoruz. Burası valilik tarafından turizme açılmış bir alan olup yemek yenilebilecek alanların, hediye alınacak dükkânların ve butik konaklama yerlerinin bulunduğu bir yer haline getirilmiş. Sabah kahvaltımızı burada bulunan butik bir mekânda yaptıktan sonra Frig Vadisi turumuza başlıyoruz. Yolda edindiğimiz bilgilerde duyduğumuz anıtları, metropolisleri ve Afyonkarahisar'ın meşhur haşhaşının ekili olduğu bazı haşhaş tarlalarını gördükten sonra öğle yemeği için Emre Gölü kenarındaki sosyal tesise geliyoruz. Bu tesiste meşhur olan kuzukulağı otlu gözlemelerimizi yemek yedikten sonra tesise bağlı su aktivitelerinden birini (Gondol gezisi, deniz bisikleti, küçük tekne turu...) yapma kararı alarak Emre Gölü üzerinde küçük bir gezintiye çıkıyoruz. Dilerseniz de tesise bağlı ATV ve atlı safari turlarıyla da etrafı keşfe çıkabilirsiniz. Doğayla iç içe olduğumuz bu güzel ortamı keşfedip tadını çıkardıktan sonra güzel bir etkinlik için Afyonkarahisar'ın Gazlıgöl ilçesi gibi termal suları ve doktor balığıyla meşhur olan Sandıklı ilçesine doğru yola çıkıyoruz. Bu akşam gideceğimiz etkinlik ahiliğin ve yarenliğin sürdürebilmesi için devam ettirilen bir gelenek olan "Yaren Gecesi" etkinliği. Ama önemli bir bilgi ki; bu etkinlik için önceden rezervasyon şart ve maalesef toplulukla gitmek gerekiyor. Bir süre sonra Sandıklı'ya ulaştığımızda saatin daha erken olduğunu fark ediyoruz. Yaren gecesi etkinliği de akşam olacağı için "Öncelikle gece konaklama yapacağımız yere gidip eşyalarımızı bırakalım, hem de akşam yemeğimizi yiyelim." diyerek, Akdağ tabiat parkındaki bungalovlarımıza gidiyoruz. Akdağ tabiat parkı Karadeniz bölgemizi aratmayan yemyeşil ormanları, su kaynakları, yaban hayvanlarıyla (Tilki, kurt, yıldı, domuz, geyik...) monoton hayatınızdan sizi uzaklaştırarak kısa süreliğine doğayla iç içe huzurlu bir zaman geçirmenize olanak sağlamaktadır. Eğer isterseniz de burada Çivril Gölü'ne dökülen Akçay karşısına yapılan bungalovlarda kalabilir ya da çadırlarınızla gelerek kamp yapabilirsiniz.

Biraz gezip doğanın tadını çıkarttıktan sonra akşam yemeklerimizi yiyip Yaren Gecesi etkinliği için yola koyuluyoruz. Geldiğimiz yer bir konak. İçeri girdiğimizde bizleri efe kıyafeti giymiş beyefendiler karşıladıktan sonra yaren meclisi denen salona buyur ediyorlar. Salon L şeklinde konulmuş iki divan, tam ortada büyük yuvarlak bakırdan yer sehpa ve merdivenlerin yan tarafında kalan divanın üzerinde de uzun tahtan bir kitaplıkla 'Edep Ya Hû' yazan bir tablo ile dizayn edilmişti. Yer de kilimlerle kaplanmıştı. Salona girdiğimizde Yaren ağası denen bir adam en başa oturuyordu. Yarenleri kontrol eden, etkinliği sürdürecektir O'ymuş. Yarenlerden biri gelip telefonlarımızı toplayacağını söyleyince şaşıyoruz. Hatta aramızdan; "Versem olmaz mı?" diyen olsa bile hepimiz telefonlarımızı veriyoruz. Biz divana oturup etrafı incelerken Yaren ağası bize burası hakkında bilgiler veriyor. Yaren dediğimiz efe kıyafetli diğer beyefendiler de az önce yerde bulunduğunu söylediğim bakır yer sehpa ve sıcak mercimekli afyon bükmesi ve buz gibi vişne hoşafı hazırlayıp bizleri buyur ediyorlar.

Hazırladıkları şeyleri yedikten sonra ortada bulunan bakır sehpayı kaldırılıyor. Yarenler de yere sıralanıp oturuyorlar. Yaren ağası "Hoş geldiniz yarenler!" dedikten sonra yarenler ellerini göğüslerine ellerini vurup " Hoş bulduk ağam!" dedikten sonra yaren gecesi başlamış oluyor. Bizlerin içinden gelen erkeklerin de içine dâhil edildiği yaren ağasının yönettiği komik oyunlarla gecenin eğlenceli kısmına geçmiş oluyoruz. Yaren ağasının yönettiği cezalı oyunlar, Yarenlerin hazırladığı kalkan oyunu, Afyon şivesiyle anlatılan hikâye ve daha birçok güzel oyunla geçen yaren gecesinde başta sıkılacağımızı düşünürken bu etkinlikler sırasında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyoruz. Eğlenceli ve bol kahkahayla geçen gecenin ardından Akdağ'daki bungalovlarımıza geri dönerek ikinci günümüzü de burada tamamlamış oluyoruz.

Sabahın erken saatleri çığırdayan ateş sesine karışmış kuş ve doğa sesiyle güne gözlerimizi açıyoruz. Sabahın bu saatlerinde bu güzel doğal ortamda uyanmış olmayı değerlendirmek üzere kalkıp biraz trekking yapmak için bungalovlarımızdan ayrılıyor. Yürüyüş sırasında aslında burada da güzel kahvaltı yapılır diye düşünsek de kahvaltımızı burada yapmıyoruz maalesef. Güzel ve kısa bir trekking ile bungalovlarımıza dönerken yılık atı sürüsü ileride bulunan ağaçlar arasından geçerek bize görsel şölenle bulunuyorlar. Aklınızda bulunsun gelerseniz eğer mutlaka yılık atlarına binmeden gitmeyin. Bungalovlarımıza gelip eşyalarımızı topladıktan sonra bugünkü gezimiz için yola çıkıyoruz. İlk durağımız olan yer Şuhut Keşkek Evi. Kahvaltımızda koca kara küplerde yapılan meşhur Şuhut keşkeği yiyeceğiz. Keşkek birçok Anadolu şehrinde olduğu gibi Afyonkarahisar'da da gelenek haline gelmiş özellikle kış aylarının vazgeçilmezi bir yemek olmuştur. Salça ve kızgın pul biberli tereyağı sosuyla servis edilen keşkeğimizi yedikten sonra kurtuluş savaşının temeli atılan o eve "Atatürk Evi" ne gidiyoruz. Atatürk Büyük Taarruz emrini verdikten sonra Hacıvelioğulları'na ait bu eve gelmiş ve arkadaşlarıyla birlikte gece geç saatlere kadar bir toplantı yapmış, sonra odasına çekilip sadece bir kaç saat uyku uyuduktan sonra sabaha karşı Kocatepe'ye hareket ederek 26 Ağustos 1922 günü topçu ateşiyle Büyük Taarruzu başlatmıştır. Bu evi gezip inceledikten sonra turumuzun son durağı olan Kocatepe Anıtı ve Yüzbaşı Ağâh Efendi Şehitliği'ne doğru yola çıkıyoruz.

Kocatepe Anıtı 26 Ağustos 1922 yılında Başkomutan Mustafa Kemal tarafından, Büyük Taarruz Harekâtı'nın başlatıldığı ve yönetildiği Kocatepe'ye tırmanışını simgelemektedir. Bu alanda bu anıtın yanı sıra tören alanı ve siperler de bulunmaktadır. Yüzbaşı Agâh şehitliğinde ise 2500 kişilik düşman kuvvetlerine saldıran Yüzbaşı Agâh Efendi ve 150 Mehmetçigi içinden vefat eden 103 Mehmetçigin anısına yaptırılmış.

Bu buram buram tarih ve kahramanlık kokan toprakları gezdikten sonra zaferin, termalin, mermerin ve haşhaşın başkenti olan Afyonkarahisar turumuzu tamamlıyoruz.

Son olarak 2018 yılından itibaren dünyanın birçok ülkesinden ve ülkemizin birçok şehrinden ziyaretçiye ev sahipliği yapan motor tutkunlarının ve eğlence severin buluştuğu Dünya Motorkros Şampiyonası ve Motofest Afyonkarahisar ilimizde gerçekleştirilmektedir. Bu etkinlikte motor yarışları dışında ünlü birçok sanatçının yer aldığı konserler ve birçok eğlenceli etkinlikler de yapılmaktadır. 2019 yılında Unesco tarafından "Türkiye'nin 3.Gatronomi Şehri" seçilen şehrimiz yine birçok etkinlik ve konserle birlikte eşsiz lezzetlere sahip mutfağını tanıtmak için; "Gastro Afyon Uluslararası Turizm ve Lezzet Festivali" ne de ev sahipliği yapmaktadır.

Sizler de günün birinde bu maneviyatlı şehre gelerek şifalı termal sularına girmeden, Gazlıgöl'ün meşhur maden suyundan içmeden, eşsiz gastronomi lezzetlerinden ve sucuğundan, lokumundan tatmadan dönmeyin. Nice başka şehirde, nice başka güzellikleri birlikte keşifte görüşmek dileğiyle...

Sedanur SİNANOĞLU

RUHUMUN RUHU: FİLİSTİN

Zeynep GÜRLE

Gece daha karardı sanki...
 Ve artık gün dahi gecedir onlara.
 Çünkü hayaller kara toprakla örtüldü...
 Arda kalan gözü yaşlı anaların yüreğini kan bürüdü.
 Bir boğaz yutkunluğuna takılı kaldı hevesler...
 Kimisi anneydi, kimisi baba.
 Ve kimisi nişanlı resmi koynunda!
 Kimisi yeni yetmeydi okul yolunda.
 Öğretmendi içine sığmayan heyecanıyla.
 Neyin çekişmesiydi ki bu,
 İnsanın canına kastedilen bir mübarek Ramazan'da?
 Gülücükle serpiştirilmiş birlik yemeği hazırlarken,
 Şimdi gözyaşıyla karışık, acıyla yoğrulmuş ciğer közü
 konuldu;
 İftar sofrasına...

Bir yer var adına derler "Aksa"
 Gülse hep çocuklar ölüm bize kalsa!
 Sokaklar barut değil güllerle koksa...
 Zalimler uzanamasa, merhamet baş tutsa.
 Evlattan başlamışlar canı Hakk'a etmeye feda,
 Tevekkül ile boyun bükmüşler yürekleri yansa da.
 Gülüyor küçük Reem, dedesinden evvel şehit olduğuna,
 İsrail demişler zifiriden daha kör bir illet diyara.
 Silkelen Ey İnsanlık! Kendine gel yetsin bu zillet!
 Küre-i zemindekilere nisbeten incek elbet rahmet!
 Fütursuzca kınama yayınlamanın adı mıydı feraset?
 Yanmış yüreklerden yağıyordu lanet üstüne lanet!

FREE PALESTINE

UNUTULMUŞ BAYRAMLAR

Kelimeler bazen tırmalar boğazı. Anılar, geçmiş yakar bazen canımızı. “Ah!” diye bir iç çekmek ne kadar acımızı hafifletmese de iyi gelir eminim. Nasıl başlamak gerekir cümlelere çoğu zaman bilinmez ama nasıl bitirileceği hep aklımızın bir kenarındadır.

Şimdi size unutulmuş bayramlar hakkında beğeneceğinizi düşündüğüm, inşallah keyifle okuyabileceğiniz güzel bir yazı anısı bırakmak istiyorum. Bayramlar denilince sizin aklınıza neler geliyor? Ya da sizin oralarda eskiden bayramlarda neler yapılırdı? Bizim buralarda eskiden Kurban Bayramlarında büyüklerimiz salıncak yapıp çocuklarını sallarlarmış. Yükünüzü, sıkıntınızı atın kurtulun diye. Bunu duyduğumda çok hoşuma gitmişti. Düşünsenize çocuksunuz ve yaşadığınız bölgede böyle bir adetiniz var. Ne kadar mutlu olacağınızı tahmin edin. Ben herhalde salıncaktan hiç inmek istemezdim. Şimdi bakıyorum mesela bayramlarda artık birbirimizin yüzünü hiç görebiliyor muyuz? Ya da o bayramlık alırkenki heyecanımız şimdi hangi çocukta var? Yok dediğinizi duyar gibiyim. Evet öyle, size katılıyorum. Bu benim, senin, onun ya da sizlerin eminim ki canını sıkıyordur. Fakat buna engel olmak için hiçbir şey yapmıyoruz maalesef. Neyse daha fazla canınızı sıkmayayım da başka bir unutulmuş güzel adetimizi anlatayım size. Eskiden babamgilin köyde bayram namazı kılındıktan sonra durumu daha iyi olan insanlar diğer köy halkını evine çağırıp yemek verirlermiş. O zaman pirinç pahalı olduğu için sütlaç yapıp insanlara dağıtırlarmış. Şu düşüncenin güzelliğine bakar mısınız? Düşünceden doğan fayda dağılımı fazla değil mi? Hem bayramda herkes mutlu oluyor hem belki çok sevdikleri şeyleri yiyorlar hem de muhabbet artıyor. Hangimiz şu an bunu düşünür?

Hepimiz birbirimizden kaçmak için türlü yollar ararken... Şimdi size çok güzel bir şeyden bahsedeceğim. Eskiden çocuklar bayramda harçlık alınca sinemaya gidermiş. Ultra mutluluk değil mi bu? Şimdi belki de hepimizin kolayca ulaşabileceği bir şey ama o zamanı düşünelim hem bayram hem hayalimizi gerçekleştireceğimiz para cebimizde daha ne olsun ya? Bunları bile anlatırken içim kıpır kıpır. Bazen düşünüyorum neden bu hale geldik diye inanın hepimiz bunun için milyon tane sebep sayabiliriz. Olması mı gerekiyordu yoksa biz olması için mi zorladık bunu size bırakıyorum. Dünyayı güzelleştirmek hepimizin elinde ve bunu sen, ben, o, biz başaracağız. Konudan sapmadan size son unutulmuş bir adetten bahsetmek istiyorum. Belki hâlâ bir yerlerde bu adet devam ediyordur ama buna değinmeden geçemeyeceğim. Çocukların heyecanla beklediği “Arefe Günü”. O gün çocukların ya hayal kırıklığına uğradığı ya da günün hasılatının tam gönülleri gibi olduğu hepimizin en az bir kere o günü yaşadığımız büyümlü gün. Hatırlayın, geçmişe gidin ne kadar güzeldi öyle değil mi? Mahalle mahalle dolaştığımız, küçüklü büyüklü şekerlerin olduğu çoğumuzun sevmediği fıstıkların poşetlerde dolup taşıdığı, hiçbirimizin unutmadığı anısı olan o gün bence bayramların süsü. Bayramın habercisi bir kere. Bunları okurken umarım sizi geçmişe götürüp “Ah ne güzel günlerdi.” dedirtirim. Bu adetleri belki şu an yapmıyor olabiliriz ama yapmamamız için de bir engel görmüyorum. Okuduğunuz bu satırlar size geçmişe ve çocukluğunuzu özletebilir ve belki de şuan unuttuğunuz adetleri bayramda yapma sözünü kendinize verdirtebilir. Güzel anılar her zaman hatırlanmalı. Satırlarıma veda ederken size bir soru sormak istiyorum;

“Eskiler mi güzeldi yoksa eskiden mi güzeldik?”

Eğer cevap vermek isterseniz dergimize cevaplarınızı gönderebilirsiniz.

Hep güzel ve çocuk kalmanız dileğiyle...

Beyzanur BEKTAŞ

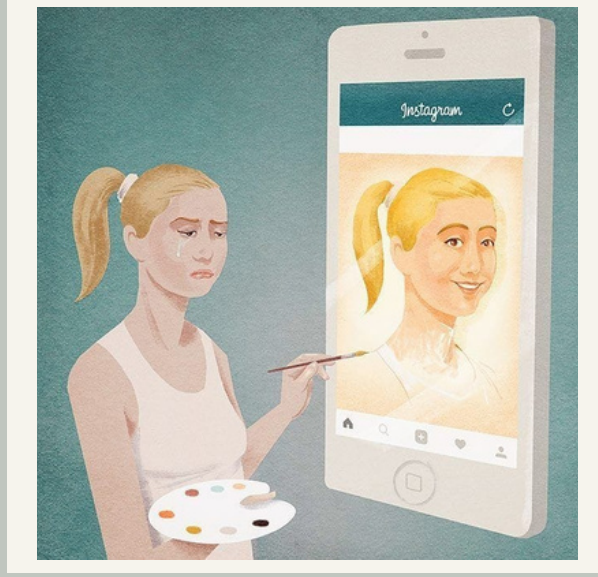
ACIYORUM

Arslan KOÇOĞLU

Sabah uyanıp kalkınca
Banyoda iki avuç acı çarpıyorum yüzüme
kendime gelmek için
Kahvaltıda ekmeğime biraz acı sürüyorum
Çayıma iki tane acı katıp karıştırırken
Evden çıkıp acıya biniyorum işe gitmek için
Radyoyu açıp yol boyunca
En sevdiğim acıları dinliyorum pervasızca
Hava gittiğin gün gibi acı dolu
Gök yırtılmış sanki kahrından
Üzerime acı yağıyor
Acılarla ıslanıyorum sessizce
Acıyorum.

Saatler zamanı değil acıyı gösteriyor
Günlük konularda hep acılar
Sağım acı solum acı
Gün batıyor acılara karışıp
Siyahın elinde bir kürek
Gömüyor aydınlığı sahipsiz bir mezara
Üzerini acılarla kapatıyor
Sensizlik çok daha acı bir hal alıyor
Acıyorum.

SOSYAL MEDYANIN HAYATIMIZA ETKİSİ HAKKINDA

Günümüzde sosyal medyanın kullanımıyla birlikte evimizi bile geçip cebimize giren “başkaları” bizler için ne kadar önemli? Sosyal medyadakilerin hayatları mı bize yansıyor yoksa bizim hayatlarımız mı onlara? Sosyal medya kullanırken “Ya olduğun gibi görün ya da görüldüğün gibi ol.” atasözüne ne kadar uyuyoruz? Medyada gördüğümüz, duyduğumuz şeylerin yüzde kaçına güveniyoruz?

Son yıllarda artan internet kullanımıyla birlikte sosyal medya platformlarıyla tanıştık. Dünya adeta ceplerimize girdi. İstedğimiz her şeye istediğimiz an ulaşır olduk. Dünyanın diğer ucunda yaşayan bir insanın anlık olarak ne yaptığını görebiliyoruz. İhtiyacımız olan veya olmayan herhangi bir bilgi anında karşımıza çıkabiliyor. Aşırı bilgi ve bilgi kirliliği adeta beyinleri ele geçirmiş durumda. İnsan doğru veya yanlış olsun ne kadar çok şey biliyorsa kendini o kadar yetkin ve bilirkişi ilan ediyor olsa gerek ki her gördüğüne düşünerek veya düşünmeyerek yorum yapma, kınama, tebrik etme, küçük görme, yüceltme gibi tepkiler verebiliyor.

İçerik üretme işinin haddinden fazla olmaya başlaması medyada gördüğümüz insanların halkın içinden birileri olduğu kanısına ulaştırdı bizi. İçerik üreten kişileri ne kadar bizden biri gibi görmeye başlarsak onları eleştirme hakkını da kendimizde bulduk. “Evet benim gibi biri o zaman eleştiriyi hak ediyor, zaten bu mecrada paylaşım yapıyorsa eleştiriye de açık olmalı, bana ne canım bunun doğrusu zaten böyle ben söyleyince mi suçlu olacağım?” gibi düşünceler ve kendini haklı çıkarma çabası bir şeyleri eleştirme konusunda insanlara sınırsız bir imkan vermiş gibi. Hele ki birini eleştirirken kullanılan sosyal medya hesabı kişisel değil anonimse bu çok daha kolay hale geliyor. “Kimliğim bilinmiyor. O zaman her şeyi söyleyebilirim.” mantığına dönüşüyor. Ve sanki kimlik belli olmayınca zorbalığı kendi yapmıyormuş gibi hissediyor insan. Vicdanı rahatlıyor, korkusunu bastırıyor.

Madalyonun bir de diğer tarafı var tabi. İçerik üreticileri... Kaç tane içerik üreticisi paylaştığı herhangi bir şeyin doğruluğunu ve güvenilirliğini önemsiyor? Önemsemekten ziyade bilerek veya isteyerek doğru ve güvenilir olmayan içerikleri paylaşanlar da var mı? “Kesinlikle evet!” dediğinizi duyar gibiyim. Çünkü artık sosyal medyanın ve üretilen içeriklerin çoğunun gerçek dünyayı ve doğruları yansıtmadığını çoğumuz biliyoruz. Peki doğru bilgi ve güvenilir bilgi edinmek için ne yapmalıyız? Bu soruya karşılık bir soru daha sormak istiyorum. Doğru ve güvenilir bilgi sosyal medyadan mı edinilir? Bunu sorguladığımızda sorunun cevabını kendi kendimize bulabiliyoruz aslında. Bana sorarsanız sosyal medya, sadece kafa dağıtmak için eğlence amaçlı kullanılan sosyal çevremizle iletişimimizi devam ettirmemize yarayan bir yer olmalı. Bilgi edinmek için sosyal medya değil bilimsel makaleler veya konunun uzmanlarının hazırladığı içerikleri takip etmek daha sağlıklı olacaktır.

Günümüzde hayat gösterme yarışı haline gelen sosyal medya ortamı, kullanıcıların meraklarını cezbediyor. Belki günlük hayatta yaşadığımız hayatlara benzer hayatları izlemek ilgimizi çekmiyor olsa da yüz binlerce takipçisi olan ve uzaktan “Vay canına ne biçim hayatlar var.” dedirten kullanıcıların hayatlarını izlemek oldukça ilgimizi çekiyor. İlgimizi çektikçe ve onlara etkileşim verdikçe onların hayatları gün geçtikçe pozitif anlamda ilerliyor. Bizlerin hayatlarında da bi’ anda büyük değişimler olmayınca bu sefer yetersizlik duygusu ve isyan beynimizi ele geçiriyor. Kendimizi yetersiz ve değersiz hissediyoruz. Üstelik gün geçtikçe ve hayatımızda çok bir şey değişmedikçe umutsuzluk da kendini göstermeye başlıyor. “Onların hayatları bu kadar yolunda ve güzelken neden benimki bu kadar zor? Nerede hata yapıyorum? Yoksa sorun bende mi? Ya hayatımda hiçbir şey değişmezse ve hep böyle devam ederse?” gibi sorularla sürekli beynimizi meşgul etmeye başlıyoruz. Elimizdekilerin değerini bilmeyip sürekli daha fazlasına ve elimizde olmayanlara odaklanmak bizi günden güne yıpratır ve yaşama sevincimizi söndürür. Oysa ki şu an elimizde olan şeylerin bazıları da eskiden hayal ettiğimiz ve çok istediğimiz şeyler aslında.

Sosyal medya konusunda çoğu şeye değindikten sonra sözlerimi şunlarla bitirmek istiyorum: Gerçek hayatın her anında olduğu gibi sanal hayatın her anında da ölçü ve gerçeklik esastır. Ölçü ve gerçeklik bozulunca gidişat da bozulur ve sorunlar ortaya çıkar. Bundandır ki gerçek hayatımızda olduğu gibi sanal hayatımızda da ölçü ve gerçeklikten uzaklaşmamak bizleri mutluluğa huzura bir adım daha yaklaştıracaktır.

Beyza GÜNER

SENSİZLİK KASVETİ

Gam çukurundayım.
Üzerime kasvet yüklü bulutlardan
Elem yağmurları sağanak olmuş yağıyor.
Yüreğimde dinmeyen bir acı.
Gizliden gizliye nasıl da sızlıyor!
Sensizlik sancılı bir hastalık.
Senden gayrı yok bir ilacı.

Araya ayrılık girmezden evvel.
Sevdan olmuştu gönlümün tacı.
Ben ki aşk çölünde umut damlası arayan
Mecnunum!
Sense beni görmeyen burnu Kaf Dağı'na
uzanan bir Leyla.
Bu çözülmesi zor bilinmezlik düğümünde
Dilin bana olmuşken suskun.
Bu biçareyse ruhunun her bir zerresiyle sana
ervah-ı ezelden meftun.

Mihriban CESUR

BAŞTA BABAM OLMAK ÜZERE, ALIN TERİYLE ÇALIŞAN TÜM EMEKÇİ BABALARA.

Kışın soğuk kokan rüzgârı, Ali'nin yüzüne vuruyordu. Sabahın erken saatlerinde sıcak yatağından kalkıp şehrin öbür ucundaki fabrikaya çalışmaya gidiyordu. Onun sırtından para kazananlar, sıcak yataklarından hüküm veriyorlardı. Adalet bu muydu? Bazen düşünüyor, düşündükçe de başına keskin bıçaklar saplanıyordu ve birdenbire içi kabarıyor, kendince bağırmaya başlıyordu.

“Adalet mi bre! Sen, benim sayemde para kazan sonra sıcak döşeğinden bana emirler yağdır. Sonra da hakkımı verme. Çivin çıksın dünya. Mazlumun belini büküp, zalimi yücelten düzenin batsın. Adaletin bu mu dünya?” diye isyan ediyordu.

Söylene söylene fabrikanın kapısına gelmişti. Hava o kadar soğuktu ki fabrikanın demir kapısına elleri yapışuyordu. Nasırlı, çalışmaktan yıpranmış ellerini ovuşturarak içeri girdi. Çalışmaya başlamalıydı. Büyük kazanları yakmak için ağır kömür çuvallarını sırtlanarak işe koyuldu. Sonunda kazanları yakmayı başarmış, yorgunluktan küçük iskemleye yığılıp kalmıştı. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordu, öylece kömür karası olmuş ellerine bakıyordu. Acaba kaç kere yıkasa çıkardı kömür karası? Yokluğun kamburu gibi oturmuştu ellerine. Küçük Ayşe'si, biricik kızı ya ellerinden korkarsa ama ne yapsın? Kömür karası ekmek idi. Yokluğun kaderine işlediği gibi kömür karasında ellerine işlemişti.

“Ya Allah!” deyip ayaklandı. Daha yapacak çok işi vardı; helal lokma kolay kazanılmıyordu. Hem belki de öğlen yemeğinin yanında meyve verirler, o da küçük kızına götürürdü. Buruk bir tebessüm peydah oldu dudağında sonra içine kara bulutlar çöktü. Kızdı yine kendince;

“Ah! Ulan dünya, tekerine çomak sokayım, dur artık. Yüküm ağır, yolum uzun, dayanamam gayrı.” İç çekip devam etti söylenmeye; “Kalk Ali'm, kalk! Omuzlarında ağır yükün sırtında, kamburun ellerinde karan. Hayat zor, insanlar merhametsiz Ali'm; kalk da işine bak!”

Son gücüyle ayaklandı, işine koyuldu. Sırada bekleyen daha çok işi vardı; “Fabrika koridorları silinecek, patronlar ve işçiler için çay demlenecek...” diyerek işleri sıralanıp gidiyordu. Oysa ne çok isterdi şimdi yorgunluğunun üstüne Emine'sinin elinden sıcak çay içmeyi. Neyse, akşama içerim artık diye geçirdi içinden. Hızla işlerine koyuldu. Akşam olacak, küçük evinde soba başında Ayşe'si ile oynayacak, Emine'sinin elinden çay içecekti. Bu kadar basitti işte mutlu olmak; küçük bir yuva ve alın teriyle demlenmiş sıcak bir çay. Ne gerek vardı fazlasına? Değer miydi başkasının hırsı için ellerini kömür karasına bulamaya? “Neyse,” dedi.

“Yüküm çok, zalimde vicdan yok. Kalk, Ali'm kalk.”

Nihayet fabrikanın paydos zili çalmıştı. Artık gitme zamanıydı. Ali, işini bırakıp hemen tuvalete koştu. Küçük Ayşe'si korkardı ellerinin karasından. Yıkadı yıkadı çıkmadı. Daha sert ovuşturdu yine de o kömür karası, ellerinden çıkmadı. Kendince bu gece de Ayşe'mi uzaktan severim diye düşündü ve küçük yuvasına gitmek için yola koyuldu. Evinin olduğu sokağa girmişti ki kendini birden havada hissetti sonra da aniden tozlu yolda buldu. Derince nefes almaya çalıştı; göğsü sıkışıyor, kaburgaları batıyordu. Göğsüne batan kemikleri mi yoksa yüreğindeki acılı sevgili mi yoksa öksüz kalmış evlat mı veyahut yaşanamayan günlerin acısı mıydı bilemedi Ali. Bedeninde amansız bir acı kol geziyordu. Etrafındaki sesleri duyuyor, tepki veremiyordu.

-Ali değil mi o fabrikadaki işçi?

-Vah vah! N'olmuş adamcağıza?

-Pek de gençti. Çarpan arabayı gördünüz mü?

-Ambulansı aradınız mı?

Bunun gibi bir sürü ses çalınıyordu kulağına ama onun aradığı sesler; bir kızının boynuna sarılırken incecik nahif sesiyle “canım babam” deyişi, bir de Emine'nin iç çeker gibi “Ali'm” deyişiydi. Artık ikisi de Ali'ye çok uzaktı. Hep toz olmuştu; üstü, başı, elleri bile batmıştı. Bu yollar bir türlü onarılmamıştı, hep bozuktu. Ne olacaktı ya, zengin yolları gibi parke taşlar, asfalt yollar mı olacaktı? Garibanın ölümü de tozun ve yokluğun içindeydi.

Ali, o akşam küçük mutluluğuna ulaşamadı. Kömür karası ellerine bakıp Ayşe'sinin ve biricik eşi Emine'sinin güzel yüzlerini, şen seslerini anımsayarak kapadı gözlerini. Son kez geçirdi içinden;

“Adaletin batsın dünya. Mazluma yük olan zalime, omuz olan bozuk adaletin batsın. Ellerimde kömür karası, omuzlarımda hayatın yarısı. Cebimdeki elmayı Ayşe'me verseler bari ama ellerimi Ayşe'm görmesin, korkar biriciğim. Emine'm de yemeğe beklemesin gayrı beni. Düzenin bozulsun bre dünya. Yüreğimde yarım kalan ömrümün acısı, ellerimde kömür karası...”

Uzaklardan bir yerlerden sesler çalındı kulağına. Eşsiz bir ezgi gibi sesleri duydukça acıları dindi, gözlerini açası gelmedi. Tanıyordu bu sesleri. Tıpkı kızının, “canım babam” deyişi gibi tıpkı eşinin içli içli “Ali'm” deyişi gibiydi. Uzun bir uykunun, güzel birer ninnileriydi.

Elif ÖZDEMİR

SÖZLÜK

İsticvap: Arapça kökenli bir kelimedir, isim olarak kullanılır. “Sorgulama” anlamına gelir.

“Hasan bu isticvaba benzeyen laubali tavırlar karşısında birdenbire içine çekildi.”
Halide Edip Adıvar

Ceffelkalem: Arapça kökenli bir kelime olup zarf görevinde kullanılır. “Düşünüp taşınmadan, bir çırpıda” anlamlarına gelir.

“Avrupalılar, bir şiirimiz olduğunu bilmezler ve Türk'ün bu bahiste de kabiliyetini ceffelkalem inkâr ederler.”

Yahya Kemal Beyatlı

Fule: Fransızca kökenli bir kelimedir, isimdir. “Adım aralığı” anlamına gelir.

“Şimdi geniş fulelerle bayır aşağı koşarken aferin be, hamlamamışız, diyordu.”
Haldun Taner

Iztırar: Arapça kökenli bir kelimedir, isimdir. “Zorunluluk” anlamına gelir.

“Fethi Bey hükûmeti, meri olan bu maddeyi tatbik ettiği için kürsüden izahat vermek ıztırarında kalıyor.”

Yahya Kemal Beyatlı

Biteviye: Kökeni Türkçedir, zarf olarak kullanılır. “Tekdüze” anlamına gelir.

“Bunun intikamını şimdi, tek gözüyle biteviye kuş peşinde dolaşarak çıkarıyordu.”

Refik Halit Karay

İane: Kökeni Arapçadır, isim olarak kullanılır. “Yardım” anlamına gelir.

“Sen birkaç kuruş iane verirsen belki bir şey olur.”
Memduh Şevket Esenal

Kurander: Kökeni Fransızcadır, isimdir. “Hava akımı, cereyan” anlamlarına gelir.

“İçtiğim Fernet'in serinliği birdenbire kesildi, kuranderini duymaktan başka az evvel poyraz rüzgârı alan kalbim şimdi bir lav akıntısının altında!”

Refik Halit Karay

Cansiperane: Farsça kökenli bir kelimedir, zarf olarak kullanılır. “Canını verircesine, özveriyle” anlamlarına gelir.

“Çopur Apti, maksat uğruna cansiperane çalışmaktadır.”

Refik Halit Karay

Operet: Fransızca kökenli bir kelimedir, isimdir. İki farklı anlamda kullanılır: Eğlenceli, hafif konulu, içinde bestesiz konuşmalar bulunan sahne eseri. Bu eseri oynayan oyuncuların oluşan kuruluş.

“Onun çalıp söylediği bir operet parçasını tekrarlıyordum.”

Refik Halit Karay

“Bizim, operetlerimiz cinsinden bir sürü halk tiyatroları var.”

Haldun Taner

Pendantif: Fransızca kökenli bir isimdir. “İnce bir zincirle boyna takılan değerli takı” anlamına gelir.

“Açık boyundaki iri zümrüt taşlı platin pendantifine, elindeki büyük altın çantaya bakarak şaşıyordu.”

Ömer Seyfettin

Fassal: Arapça kökenli bir kelime olup sıfat görevinde kullanılır. “Karalamacı” anlamına gelir.

“Gayet fassal, dedikoducuydu da.”

Refik Halit Karay

Zeynep KAZANCI

A y ş e n u r
D Ü R L Ü

Eski İstanbul olmak isterdim!
Tarih kokan caddelerinde sessiz, sakın yürümek ve
tahayyül edip
Geçmişi silerek geleceğe umutla bakabilmeyi...

Eski İstanbul olmak isterdim!
Cadde ve sokaklarında yürürken
Ellerinde file torbalarıyla evlerine neşeli
Koşar adımlarla vakit kaybetmeyen
Adam gibi adamları izlemeyi...

Eski İstanbul olmak isterdim!
Sahil boyu gerili ipe asılan sabun kokulu çamaşırları
İçime çekip düzenli ve sıralı olmalarını seyrederdim...

Top oynayan erkek çocuklarının
Küfür kullanmadan maça devam etmelerini
Kız çocuklarının bez bebeklerinin bir tel saçına
Örgü yapmalarını, mutlu güne uyanmayı...

Eski İstanbul olmak isterdim!
Denizin kıyıya vuran sesinde vapurların gelişini
Taze, çıtır çıtır simidin kokusuyla çay içmeyi...

Eski İstanbul olmak isterdim!
Keyifli bir şekilde kahvemi yudumlayıp
Saygı ve sevginin bol olduğu
Güven duygusunun henüz yitirilmediği
O satış furyası içinde kişiliğini bozmayanları özledim...

Eski İstanbul olmak isterdim!
Sade bir semtinin güzelliği ya da kız kulesini
Sirkeci garından duyulan tren çığlıklarını
Şarkılarıyla geceye renk katan sokak sanatçılarını
İçmeden sarhoş olmadan eğlenmesini bilenleri...

ESKİ İSTANBUL OLMAK İSTERDİM

FÜTÜRİZM: GELECEĞE YOLCULUK

Mustafa ERDURMUŞ

İnsanlık, varoluşunun başlangıcından itibaren geleceğe dair merakını ve öngörülerini ortaya koymuş bir tür olarak ön plana çıkar. Bu doğal merak, zaman içinde farklı düşünce akımlarını ve kültürel hareketleri doğurmuştur. Bu yazıda, XX. yüzyılın başlarında ortaya çıkan ve sanat, kültür, teknoloji ve toplum üzerinde derin etkiler bırakan Fütürizm akımını geniş bir perspektifle ele alacağız.

Fütürizmin Kökenleri ve Filippo Tommaso Marinetti'nin Manifestosu

Fütürizm, 1909'da İtalyan yazar ve sanat eleştirmeni Filippo Tommaso Marinetti tarafından kaleme alınan "Manifesto del Futurismo" ile resmi olarak doğdu. Marinetti, geçmişi reddeden, hız ve enerjiye odaklanan bir vizyon ortaya koymuş ve bu felsefe etrafında bir grup genç sanatçıyı bir araya getirmiştir. Bu manifestoda, "Bir otomobilin bir kadını öldürmesiyle" ilgili romantik bir anekdot yer alır ki bu, fütüristlerin modern teknoloji ve hızın estetik güzellikteki rolüne duyduğu hayranlığı simgeler.

Fütürizmin Temel Prensipleri

Fütürizm; temelde hız, enerji, teknolojik ilerleme ve gençlik gibi kavramları öne çıkaran bir düşünce sistemidir. Fütüristler, sanatın sınırlarını zorlamış ve geleneksel anlayışları reddederek geleceği şekillendirecek bir enerjiyle donanmış bir sanat ve kültür anlayışını benimsemiştir. Marinetti'nin manifestosunda savaşa duyulan romantik bir hayranlık da önemli bir yer tutar. Çünkü fütüristler, savaşın toplumu uyanık tuttuğuna ve ilerlemeye teşvik ettiğine inanır.

Fütürizmin Sanat ve Kültürdeki Etkileri

Fütürizm; başta resim, edebiyat ve müzik olmak üzere birçok sanat dalında etkili olmuştur. Resimde, dinamizmi ve hızı yansıtan parçalanmış görüntüler, geometrik desenler ve kontrastlı renk kullanımı öne çıkar. Edebiyatta, hızlı bir dil ve çağdaş yaşamın enerjisini yansıtan metinlerin yanı sıra, sesin ve ritmin önemine vurgu yapılır. Fütürist müzik, geleneksel formları reddedip teknolojiyle bütünleşmiş, deneysel kompozisyonlara doğru yönelmiştir.

Fütürizmin Teknoloji ve Bilimle İlişkisi

Fütürist düşünce, teknoloji ve bilimi büyük bir merak ve heyecanla kucaklamıştır. Teknolojinin toplumu nasıl değiştirebileceğini ve insanın sınırlarını nasıl genişletebileceğini düşünen fütüristler, öngörülerıyla dönemin ilerisine işaret etmiştir. Günümüzde, fütürist öngörülerin bazıları, teknolojik gelişmelerin önceden keşfedilmiş gibi görünmesiyle dikkat çeker.

Gelecekteki Olası Yönler

Fütürizm, sadece tarih içinde bir akım olarak değil, aynı zamanda geleceği düşünerek evrilen bir düşünce biçimi olarak karşımıza çıkar. Gelecekte, teknolojik ilerleme, sanat ve kültürdeki evrimler, toplumsal yapıdaki dönüşümler ve insanın evrende daha fazla yer edinmesi gibi konularda fütürist düşünce hâlâ önemli olacaktır. Yeni teknolojiler, yapay zekâ ve uzay keşifleri gibi alanlardaki gelişmeler, fütürizmin daha da belirgin hâle gelmesine neden olabilir.

Sonuç

Fütürizm, insanlığın geleceğe duyduğu merakı ve isteği şekillendiren, sanat, kültür, teknoloji ve toplum üzerinde kalıcı izler bırakan bir düşünce akımıdır. Marinetti'nin öncülük ettiği bu hareket, zaman içinde farklı yorumlarla evrilse de, temelde enerji, hız ve teknolojiye odaklanan bir vizyonu temsil eder. Gelecek, fütürist düşüncenin rehberliğinde, keşifler ve dönüşümlerle dolu bir yolda ilerlemeye devam edecektir. Fütürizm, sadece bir akım değil, aynı zamanda bir yolculuktur; insanlık, bu yolculukta geleceği keşfetmeye devam edecektir.

Gözler önünde duyarsızlaşmış insanlık,
Toza dumana karışan ufuklar,
Karanlıktan çıka gelmiş kahpelik,
Saymakla bitmiyor ki...

Kuytu köşelerde akan mazlum gözyaşları,
Vedasız kapanan göz kapakları,
Genizleri yakıp kavuran barut kokuları,
Saymakla bitmiyor ki...

Yıldızların ışıkları çalınarak,
Akla zarar vahşetler yaşatılarak,
Mezarlığa çevrilmiş Gazze yaşatılarak,
Saymakla bitmiyor ki...

TOPRAĞA DÜŞEN PERVASIZ KELİMELELER

Seda
MERİÇ

1- BEYRAN:

Genellikle kahvaltıda yenilen fakat her öğün tüketebileceğiniz bu lezzet, tam bir şifa deposu. Halk tarafından oldukça sevilen bu yemek kuzu eti, bol sarımsak ve bolca baharatlarla sunulur. Kış aylarında çokça tercih edilmektedir.

2- NOHUT DÜRÜMÜ:

Nohut dürüm Antep usulü yapılırken kemikli et suyunda pişen nohutlar dürüme sarılarak tüketilir. Çoğu zaman kemiklerin etleri sıyrıldıktan sonra dürümün içine parça parça katılan etler ile bu dürüm kahvaltıda bir vazgeçilmez olaraktüketilir.

3- FİRİK PİLAVI:

Firik pilavı, Gaziantep'in pek bilinmeyen ancak yöresel lezzetleri arasında sıkça tüketilen yemeklerinden biridir. Ham koparılan bulgurların ateşte tütsülenmiş olarak yemeğe katıldığı bu tarifte normal bir bulgur pilavı tadı almamanızın en büyük nedeni de tütsüleme işlemidir. Yöresel lezzetleri deneyimlemeyi seven farklı tatlara açık biri iseniz firik pilavını denemeniz tavsiye edilir.

GEÇMİŞTEN BUGÜNE GAZİANTEP MUTFAĞI

Bu sayımızda sizlerle gastronominin göz bebeği, UNESCO Dünya Gastronomi listesinde 9. sırada yer alan, 291 yemeği ile adından söz ettiren "Gaziantep Sofrası" hakkında konuşacağız. Tam olarak 500 çeşit yemeği bulunan bu şehrin elbette ki bütün yemeklerini anlatmaya sayfalar yetmez. Halk arasında en meşhur yemek, tatlı, meze ve kahvaltılıklarında neler varmış hadi gelin göz atalım.

7- SOĞAN KEBABI:

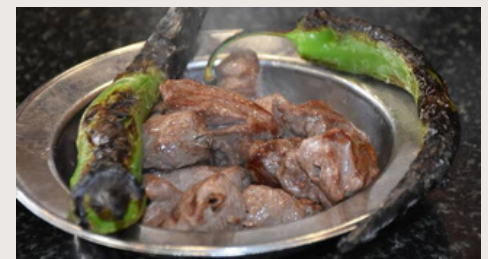
Yine şifa dolu bir yemekle karşı karşıyayız. Kışın özenle seçilen en küçük soğanların kıymayı sarması ile üzerine hazırlanan eşsiz sosun sonucudur. Sosunda kırmızıbiber, salça, tuz ve nane ile sosla bezenen bu yemek, Antep halkının ve kışların olmazsa olmazıdır.

8- YOĞURTLU PATATES:

Mutfaklarda en çok kullanılan malzemelerden olan patates ve yoğurdun birleşiminden oluşan bu eşsiz yemeğin içerisinde ayrıca et ve nohut var. Genellikle bulgur veya pirinç pilavı ile servis edilen bu yemek, servis sırasında üzerine gezdirilen halk dilinde haspir diye anılan safran ile harika ve bambaşka bir lezzete dönüşüyor.

9- KÜŞLEME:

Şahane tadıyla ilk defa deneyenleri kendine hayran bırakan küşleme, bir tür kebab yemeğidir. Kendine özgü bir lezzeti bulunur. Peki, küşleme nedir? Küşleme, koyunların omurga bölümünde bulunan et kısmına deniliyor. Her koyunda 100-150 gram kadar küşlemelik et çıkmaktadır. Koyunun bu bölgesindeki et sinirsiz olması nedeniyle oldukça yumuşaktır. Bu nedenle lokum gibi bir yapıya sahiptir. Yöreye özgü baharatlarla birlikte âdeta damak çatlatan bir lezzettir.

4- PİRPİRİM AŞI:

Et ve sebzeyi aynı yemekte görmek isterseniz pımpirim aşı tam size göre olabilir. Eğer baharata duyarlılığınız yoksa pımpirim aşını ana yemek olarak deneyimleyebilirsiniz. Ekşi, baharat ve acıyı aynı anda tatmanın en heyecanlı yanı.

5- LOĞLAZLI AŞ:

Halk dilinde loğlaz olarak bilinen börülce diğer bir adı ile loğlaz aşı, yöresel bir bulgur pilavı olması nedeni ile sürekli yapılıyor. İçerisinde loğlaz, bulgur, tereyağı ve benzeri malzemeler barındırıyor.

6- OMAÇ:

Omaç, Gaziantep'te yapılan bir çeşit ekmek köftesidir. Antepli kadınların en kolay beş çayı sunumudur. Çay ve ayranla tüketilen bir başka köfte tarifi olarak oldukça hafif bir lezzet olduğu söylenebilir. Bu lezzet yapılırken daha önceden bulunan bayat ekmekler kullanılmaktadır. Anadolu halkının kalanları değerlendirme ve israftan uzak kalma kültürünün bir sonucu olarak günümüze kadar taşınmıştır.

17- BAYRAM KAHKESİ:

Evlerde bayram temizliği sonrası, mayana kokusu hamur kokusuna karışır ve soluğu mahalle fırınında alır. Zeytinyağı, süt, margarin, mayana, çörek otu, susam ve kahkenin rengine kırmızılığını veren bolca pekmez. Ramazan bayramının Antepçiler için vazgeçilmez tadı ve ikramıdır. Yaklaşık 20-30 kilogram yapılır ve birkaç ay tazeliğini kaybetmeden tüketilir. Her evin kahkesinin tadı imkânlar dâhilinde kullanılan malzeme ve yapan kişinin becerisine göre değişir. Bu değişkenlik her gittiğiniz yerde daha farklı bir lezzetle karşılaşmanızı sağlar.

18- FISTIK EZMESİ:

Antep usulü yapılan fındık ezmesinin içerisinde mutlaka doğal şeker kullanılır. Toz şekerin doğrudan kullanılmıyor olmasına dikkat çekmek gerekir. Özel olarak işlemlerden geçen şekerler sonunda fındık ezmesi tatlısına konulmak üzere hazır hâle getirilir. Bunun yanı sıra fındık ezmesinin Antep'e özgü gizli bir tarifi olduğu da söyleniyor. Diğer yörelerde yapılan fındık ezmesinin tadının asla Antep'te yenilen fındık ezmesindeki muhteşemliğe ulaşamamasının ana nedeninin de bu özel tarif olduğu düşünülüyor.

19- FISTIK DOLAMA:

Antep usulü hazırlanan incecik hamurlar, taze fındıklar ile taş fırınlarda pişerek hazırlanan bu lezzeti evlerinizde kendiniz yaparak denemeniz mümkün değil. Taş fırınlarda pişmesinin kattığı yöresel lezzetten tutun da yörenin kendi mahsullerini kullanarak taze olarak üretmesine kadar her hâli ile aslının sadece Antep'te yenebileceği lezzetler arasında yer alıyor. Fındıklı dolama sarma lezzetinin diğer tatlılara oranla biraz daha ağır olduğu söylenebilir.

20- BÜLBÜLYUVASI:

Bülbülyuvası yine Gaziantep'in adını sıkça duyurmuş tatlılarından biridir. Diğer yöresel baklavalara oranla daha hafif bir tadı olması nedeniyle turistler tarafından çok sevilir. Bülbülyuvası hazırlanırken hamuruna mutlaka organik yumurta ve içme suyu konmalıdır. Kıvam belirlenirken bu ikisinin önemi büyüktür. Tamamı ile yöresel olarak yapılan bir tatlı olduğundan doğal olmayan hiçbir şey eklenerek hazırlanmaz. Bunun yanı sıra oldukça az şerbet eklenen bir şerbetli tatlıdır. Hafifliği şerbetin az eklenmesinden kaynaklanır.

21- KORUK TERLEME:

Koruk, üzümün olmamış haline verilen addır. İlkbahar aylarında ekşi isteğinizi bastıran bu tat yine biz Gaziantepçilerin vazgeçilmezidir. Nane, biber ve tuz ile harmanlanıp kapalı bir kutu içerisinde terletilen koruklar afiyetle ve ekşinin verdiği ağız sulaması ile tüketilir.

Tabi ki Gaziantep'i sadece mutfağı ile ön plana çıkarmak büyük bir haksızlık olur. Yeşil şehri ödüllü, birçok sanayi bölgesi ile göç alan birçok müze, köklü bir tarihe ve şarkıda da geçtiği gibi meşhur hamamlara ev sahipliği yapan bu şehir, dışardan gelenler için küçük İstanbul olarak adlandırılıyor. Türkiye'nin altıncı Büyükşehir'i olan Gaziantep'in bilim alanında da yaptığı başarılar ve aldığı ödülleri mevcut. Halk oyunlarını ve hâlâ kaybetmemiş taptaze âdetleri geçmişinden izler taşıırken geleceğe uyarlanmış yaşam şartlarıyla dikkat çekiyor. Bu sayımızda -bana verilmiş olan bu kısttlı sayfada- gastronominin küçük bir alanını sizlere tanıtmak istedim. Herne kadar 252 yemek tescillense de halk arasında yapılan hatta benim ailemin de yaptığı patlıcan yemeği olan "Dayımgilki" isimli yemek gibi ne olduğunu herkesin bilmediği birçok yemek de şehrimizin mutfaklarında mevcut. Olurda yolunuz bir gün Güneydoğu Anadolu Bölgesine düşerse tarihin ve teknolojinin iç içe yaşadığı, çok fazla kültürün bulunduğu Gaziantep rotanızda es geçmeyeceğiniz bir yer olmalı. Şimdiden afiyet olsun.

Büşra TEMÜR

YOKLUĞUNUN İZ DÜŞÜMÜ

Franz Kafka'nın Felice'ye yazdığı mektupları okumaya başladım bugün. Kafka'ya üzüldüm, mümkün olmayan bir vuslatın peşinde ne ümitler biriktirmiş. Her bir kelâmı kaleme döküp yol eylemiş büsbütün bir ütopya...

İnsan hep imkanlar içinde mi dolaşır? Kafka'nın mektup yazıp biriktirdiği derdi, onu günden güne büyütüp sahiplenmesi, ona ölesiye bağlanması, mümkün olmayışından mı yoksa yakıp kavuran bu ateşin çepeçevre kuşattığı ruha söz geçiremeyişi mi?

Rüzgarın sesini dinlerken sokakta, bir kaldırım desenine dalıp, nasıl adımladığımı bilmeden kapılıp gitmek isterdim amaçsız, sessiz...

Kuşların özgürlüğünü kıskandım bugün. Kanat çırparken düşünmeden çıktığı yolda, savrula savrula uçuşunu seyrettim. Kuş olup uçmak oldu hayalim. Sonra seni de yanıma alıp çırpamadığın kanadına güç, konamadığın dalda tam düşecekken tutup kaldırmak isterdim, sana gökyüzü olmak gibi bir ukalalığı üstlendim.

Senden utandım. Kendime baktım, senin yamacında bir anlık da olsa durabilmek için bir kuş kadar çırpınamadığıma yandım.

Bakma gökyüzü olurum dediğime göğünde bir tutunsam ışığında kaybolurum biliyorsun, ben senin varlığını değil sadece yokluğunu da seçiyorum. Yokluğunla üzülmeyi, oturup bazen dertleşmeyi, kalemimi alıp hece hece söylenmeyi, ben senin beni duymayışını da seviyorum...

Ne zaman dışarı çıksam dökülen yaprakların turuncusunda kendimi buluyorum. Anlatsam inanmazsın ama ben sensizliğe alışmaya çalışırken önce yeşilimsiyi kaybettim. Sararmakmış adı, sonradan öğrendim. Bir yılgınlık düştü yüzüme senden sonra "solmuşsun" dediler, daha içimi görmeden "büyük" söylediler. Takmadım. Solarken de hasretin benimle... Turuncuya doğru dönerken rengim, benliğimi aldım, seninle erittim. Tam oldu dedim. Adı "kurumak"mış, yine beceremedim. Nefes olup yeniden var olmak isterken seninle, yine yokluk düştü payıma.. Yeşili de, turuncuyu da ben sende sevdim...

Fadime YILDIRIM

BİR HİLAL UĞRUNA

Aslında bu bir gönül bağı hikâyesi... Nice kalplere ulaşmayı, umut olmayı hedefleyenlerin hikâyesi...

Ve bende bu hikâyenin belki de bir dış sesi, dillendiricisi...

Aslında hikâye şöyle başlıyor 1868 yılı bir savaş zamanı Dr. Ahmet Paşa ve arkadaşları öncülüğünde, gönüllü askeri bir sağlık çadırında doğuyor “Hilal-i Ahmer”. Amaç o zor zamanda askerin yarasını sarmak, hayati durumunu kurtarmak... Sonrasında ise Ulu Önder Mustafa Kemal ATATÜRK’ ün kararıyla “Kızılay” olarak bugünkü adını alıyor.

Evet! Hepimiz belki de küçüklüğümüzden beri Kızılay’ı sadece insanlara acil durumlarda kan yardımı yapan bir kuruluş olarak biliyoruz. Ki, doğru da. Sağlıklı gönüllü olan insanlardan alınan o kanlar sayesinde nice 3 can sağlığına kavuşabiliyor. Lakin sadece kanla gönüllere, hayatlara dokunmuyor. En yakın örnek ve belki bizlerin yıllarca unutamayacağı bir örnekle anlatacağım hikâyeyi:

Tarih 6 Şubat 2023, saat: 04.17. Ülkemizde fiilen 10 ili ama manen 81 ili etkileyen, tarihte en büyük yaşadığımız bir deprem meydana geldi. İlk saatlerde kimse kimseden haber alamadı. Etkilenen şehirlerle doğru dürüst iletişime geçilemedi. Duyan herkes bir şeyler yapma çabasında. Yaşayan insanlarsa malları umurunda olmadan, sadece tanımsız duygular içerisinde sevdiklerine kavuşabilme düşüncesindeydi. Hava soğuk bir kış gecesi... Her insanın ertesi gün için farklı hayallerle, planlarla kafasını yastığa koyduğu gecenin belki birkaç saat sonrası...

İşte biz o zaman anladık; bir olmayı, tek olmayı. Saatler geçmesine rağmen bir enkaz altından çıkacak insanın yaşıyor olmasını, umutla beklemeyi o zaman öğrendik biz. Yattığımız yataktan utandık, sıcak evimizde oturuyor olmaktan çekindik, yediğimiz yemeyi yiyor olmak yük geldi. Oturamadık evlerimizde; yardım alanlarına koştuk, uyuyamadık; dualarda buluştuk. İşte o zaman anladık aslında; gönülden gelince her şeyin yapılabildiğini.

Kızılay da buydu aslında dil, din, ırk fark etmeksizin, taraf gözetmeksizin, hiçbir kurum ve kuruluşun baskısı altında kalmadan, gönüllü insanların aynı dava uğruna; insanların iyiliği için, yardımı için çalışıp didinen uluslararası resmi bir kuruluştur.

Deprem zamanında nice insanın kalplerine dokunmak için geceleri gündüzlere katarak; hak yemeden, gerek hakaret yesek de gerek yanlış anlaşılacak da bir Allah rızası için oradaydık. Gıdalar, hijyen paketleri, kıyafetler, battaniyeler vs. kısacası ihtiyaç olan elimizden ne geldiyse dağıttık. Ama en güzel kısmı neydi biliyor musunuz?

En sonunda insanların “Allah razı olsun” deyip, bizleri o halde bile çadırlarına davet ederek ağırlamalarıydı. İşte bu gönüllere dokunmaktı! İşte bu insanlara umut olmaktı! Belki onca insan yakınlarını, mallarını kaybetmiş olsa bile yanlarında birini görmüş olmaları en güzel umuttu onlar için. Kan bağımız yoktu belki ama artık manevi aileleriydik biz onlar için.

Kızılay sadece bu muydu? Hayır! Kadınlarımız, engellilerimiz, gençlerimiz var. Gençlerimiz, yeni fikirlerimiz, taze zihinlerimiz. Onlarla beraber atmayı hedeflediğimiz düşüncelerimiz hatta onların düşünceleri var. Eğitimler düzenliyorlar, özel gün ve haftalarda etkinlikler hazırlayarak o önemli günlerin farkındalığını oluşturuyorlar. Projeler yazarak yeni hedefler, yeni şeyler üretiyorlar. Sosyal sorunlar için çözüm üretiyorlar. İşte gönül bağıyla tek bir çatı altında tüm insanlık için toplanıyorlar. Birlik ve aynı dava için, bir Allah rızası için.

Sağlık elçilerimiz var, sağlıklı yaşam ve yaş alan bireyler için çalışan güzel projelerle sağlıklı yaşamı ve yaş almayı, sağlık okur yazarlığını hayata kazandırmaya çalışan... Kızılay'ız biz! Her alan da her konuda insanlığı tek bir çatı altında güzelliğe, hayata katmak hedefimiz.

Her geceyi aydınlatan bir hilal var. Her geceye esenlik kılan... Biz biriz bütünüz ve buradayız. Ve gün geçtikçe sizlerle çoğalıp daha çok gönüle ulaşacağız...

Sedanur SİNANOĞLU

ÖMÜR, BİR GÖNÜL DURAĞINDA BEKLEMEK MİDİR?

“İnsan her yerde durabilir. Bir parkta, trafik ışığının altında, market kuyruğunda, otobüs durağında. Fakat insan her yerde bekleyemez.”

İnsanoğlu, bedeninin ve ruhunun ait olmadığı yerleri hisseder. Buna göre hayatını şekillendirmeye özen gösterir. Kalp, huzur bulamadığı mekânlarda sıkılır. Kendini ya bir serinliğe ya bir ağaç gölgesine atmak ister zaman zaman. Ruhuna iyi gelen nereyse orada kalmak ister. Ama kalmak bir varış değildir. Aslında o noktada bekleyişidir, bedenine ve ruhuna iyi gelen.

Bir modern zamandan kaçış dalgası tutturmuşuz gidiyoruz. Ruhumuzu doyurma çabasındayız elbette. Bunu nasıl yapmak, neyle meşgul olarak gidermek her kalpte farklıdır elbet. Nerede bekleyeceğinizi bilmek ya da bilmeye uğraşmak, bu yolda olabilmek ya da yolun hiç bitmeyeceğini bilebilmek... İşte bu güzel düşünceleri hayatınıza ve aklınıza katabileceğiniz, okudukça sonunun gelmesini istemeyeceğiniz; her sayfasında farklı pencerelerden hayata mı yoksa iç dünyanıza mı bakacağınız arasında kararsız kalabileceğiniz, bitirince tekrar sayfalarını karıştırırken kendinizi bulacağınız harika kitap; “Eşikte Beklemek”. Bu arayışların, buluşların, bekleyişlerin, kayboluşların içerisinde olabilmenin huzurunu size sunarken hayatın anlam ve amacını sorgulatmadan da sizi bırakmayacak.

Yağız Gönüler’in bu güzel kitabı; Profil kitap yayınlarından çıkmış, deneme türünde yazılmış ve herkesin kendine ait normlar bulabileceği bir eser niteliğindedir. Okuyucuyu yormamasının yanı sıra, sanki yakın bir tanıdığınızla çay sohbeti ediyormuşsunuz tadı da veriyor. Kitabı bitirdikten sonra, altını çizdiğiniz yerleri tekrar okuyup üzerinde düşüneceğiniz bir yapıt. Kaliteli zamanlar geçirmenize vesile olacak diyebilirim.

Yazar bizi kısa kısa deneme yazılarıyla, iç âlemimizi sorgulamaya yöneltirken hayatla olan mücadelemizin de aslında ne yönde olduğunu, nasıl ilerleyebileceği hususunda da güzel nokta atışları yapıyor. “Koca bir hayatla mücadele edecek gücü kendinizde görebilmemiz bile büyük bir kibir. Çünkü ayrılığın, yoksulluğun ve ölümün olduğu bir hayatı yaşıyoruz.” Okuyucuya verilen mesaj aslında oldukça açık. Mücadele vermek demek tam anlamıyla her şeyin üstesinden gelebileceğimiz anlamına gelmiyor elbet. Önemli olan bu yolda yürüyor olabilmek pes etmeden. En önemli mücadelenin ise kişinin kendisine yaptığı mücadele olduğu vurgulanıyor aslında kitabın çoğu yerinde.

Yazar, insanın hayatında ve iç âleminde yaptıkları veya yapmaya çalıştıklarını kalplere sorgulatırken aynı zamanda sizi çok güzel mısralarla, türkülerle, kıssadan hisselerle buluşturmakta da geri durmuyor. Niyazi-î Mısri'den Mevlânâ'ya, Yahya Kemal'den Taşlıcalı Yahya'ya, Süheyl Ünver'den Akif'e kadar geniş bir yelpazeyle karşılıyor bizleri. Anlatılan kıssalar, okunan mısralar yaşamaya çalıştığımız günler içerisinde okuyucuya bir çay molası, belki küçük bir göz dinlendirmesi ya da bazılarımız için 'anlam' buluşlarını barındırıyor. Veyahut anlamın özüne inerken oralarda kaybolabilmeyi, bu kayboluştan gerçek sandığımız hayata geri dönme isteğini en aza indirmeyi içeriyor.

Yazar, "Kendi gönül âleminde uzak kaldığın her an gurbettesindir. Gurbet bir yer değil hissiyattır." diyor. Kitaptaki çıkarımları çok da kıyaslamak istemiyorum. Çünkü hepsinin ayrı bir önemi mevcut, insan hayatının değeri için. Lâkin bu cümle, benim nazarımda kitabı süzgeçten geçirince elimde kalan en güzel çıkarımlardan biri. Aslında insanoğlu kendini biliyor. Kalbin neye ihtiyacı olduğunu, gönlünü beslemekten uzak kaldığını, uzaklaştığında kendindeki eksikliği... Sınırları geçince vardığımız memleket gibi değil gönül işi. Ona sınırları içinde ve sınırları dışında da ne verdiğimizle alakalı aslında bu iş. Eğer yolunu bulduramadıysak kalbimize, durup bir düşünmekte fayda vardır. Durup, beklemeli. İşte bu beklediği yerdir aslında en önemlisi. Başta da söylediğimiz gibi insan her yerde bekleyemez. Ancak manasını bulduğu yerde beklemelidir.

Çıkarımlarımı yazarın kitabı bitirdiği şekilde bitirmek en güzeli olacak sanırım. Yazar, kitabını başladığı gibi Yunus Emre ile bitirmiş, şöyle sonlandırmış:

"Âşık öldü deyû salâ verirler
Ölen hayvân imiş âşıklar ölmez."

Büşra YILDIZ GEÇGEL

ALLAH VAR; KORKU YOK

Korkularımız zamanla şekil alıyor. Farklı kümelerle kesişiyor ve hayatlarımızı şekillendiriyor. Zor elbette kafamızdaki tabuları yıkmak. O tabular ki mantar gibi çoğalıyor. Uygun ortam ve zaman bulmayagörsün kaplıyor tüm yaşantımızı. “Çocuk gibi korkma!” derken büyük birine, hatırlamamız gerekiyor çocukken daha az korkuyor olduğumuzu. Yoktu mesela geçim, statü, değer görme, kabullenilme korkusu. Bir canavardan korkardık bir de bize, “Gel benim çocuğum ol.” diyenlere bizi vermelerinden. Ha bir de iğne yapan teyzeler vardı. Ağlanmazdı onlar yüzünden. Ağlamaktan çok erken vazgeçmemiz istendi bizden. Yaşadığımız hangi olay ve duygunun ardından ağlayacağımıza korktuklarımızla nasıl başa çıkacağımıza bizim yerimize başkaları karar verdi. Bazen o başkası, yoldaki çantasında iğne olduğunu iddia eden teyze olurken bazısı kendine sokaktan geçen köpeklerin insan yediği yalanını alet etti. Hep korkutulduk. Cesurca yaptığımız her hamle büyüklerimiz isyan gibi geldi. Var olma çabamız, korkularımızdan arınma gayretimiz sürekli birileri tarafından baltalandı. Büyüklere çocukların çekyat tepesinden atlayabilme cesareti nasıl akılsızca geliyorsa büyüdüğçe kabuğundan sıyrılma gayreti de bir kesim tarafından öyle gereksiz görüldü. Kabul görülmeme korkusu, hayatımızın bütününe kapladı. Bu her yanımızı sarmalayan korku, bizim özümüzü dışarı çıkarmamıza öyle mani oldu ki cesaret gösterebileceğimiz tüm alanları kendimiz için yanlış kategorisinde değerlendirdik. Elbette zor ana kucağından bu yana kabullenilmiş korkulardan sıyrılmak. Bazen içsel bir direniş oluyor benliğimizde ve kendimizle savaşa tutuşuyoruz. İşte böylesi anlarda hatırlamak lazım cesareti. O duygunun hayatımızda var olabileceğini en baştan kabullenmek gerek. O hissin içimize, sadece bastırılmak ve gün yüzüne çıkmamak için verilmediğini anlamak gerek.

Doğruya atılmış her cesurca adım, korkularımızın Azrail'i aslında. Kafa tutabilsek ona, direnişle becerebilsek bunu, zor zannettiğimiz şeylerin sadece cesaretle bir adıma muhtaç olduğunu deneyimleyebiliriz. “Güzel olan şeyler bir anda olur.” dense de, bir anda olabilmesi için ya isteyebilmiş olma cesareti ya da fiziksel cesaret eylemi taşımış olması gerekir. İsteme cesareti, ne kadar garip değil mi? Bizler cesareti sadece fiziksel algılıyoruz. Hâlbuki ki farkında mıyız bazı şeyleri -aramızda kalacak bile olsa- Allah'tan istemeye bile cesaretimiz olmadığını? Dualarımız bile ondan uzak. İsterken bile korkak olan kişinin yaşarken cesaret etmesi olanaksız. Eğer kişi, kaderi yaratanın kontrolü dışında bir şey yaşanmayacak olduğuna güvenerek iyi olan bir şeye cesaret ederse kapının ardı ferahlıkken, bu cesareti benliğinden alırsa o kapıların ardı maalesef mahzen oluyor. Yani korkularımızın imdadına Allah'a güvenerek attığımız cesur bir bakış açısı yetiştiriyor.

Korkaklık eskilerde kalmış bir kavram gibi geliyor olabilir. Evet, bahsettiğim korkuları şimdiki nesil yaşamıyor. Çünkü şimdiki nesli yetiştiren ebeveynler, kendi korkuyla kaplı yıllarına zıt şekilde çocuk yetiştirerek adeta geçmişlerinin intikamını alma savaşında. Eskinin korkak insanı şimdinin sonsuz cesurunu yetiştiriyor. Kendinde gördüğü eksikliği yetiştirdiğiyle gidererek hayattan alacaklı olduğu kısmı tamamlıyor. Kendileri doğru şekilde yaşamadığı için, korkuları doğru yönetme biçimini çoğunlukla keşfedebilmiş değiller. Ne yazık ki bu cesareti özüne güvenerek oluşturabileceklerini zannettiklerinden evlatlarını yanlış yönlendiriyorlar. Cesaretin kaynağı benliğimiz, yani özümüz olduğu sürece egosu yüksek bireyler yetişir. Tam da bu noktada cesaretle ego birbirine karışır. Ve bu cesaretin beslediği egonun sınırı yok. Sınırı olmadığı için yüksek ego sahipleri, şartları gereksiz zorlayarak astar isteyebilir oldu hayattan. Sınırsız olan şeyler dengesini kaybetti. Dengelerini yitirmiş olan her şeyin ayağına dolandı sonra o cesaret. Nitekim herkesin her şeyi yapabileceğini varsaydığımız bir devre geldik.

Sergilediğimiz cesaret, eğer kendi benliğimizden besleniyorsa yani Allah'a değil de kendimize güveniyorsak maalesef o cesaretle koca koca duvarlara tosluyoruz. Yok, eğer cesaretin kaynağı benliğimiz değil de o hissi verense; ancak o zaman o hisle doğru şekilde yol alıyoruz. O'ndan aldığımız cesaret, korku duvarlarını yerle bir ediyor; olmaz zannettiklerimizi olduruyor. Her şeyi mümkün ve yaşanılabilir bir hâle getiriyor.

Saliha YILMAZ

GELMEDİN

Yandı ruhum, söndü ömrüm, bitti yaşıım, gelmedin.
Bir kaziye gibi kalbe adını yazdım, gelmedin.

Yağdı başıma her bela, yalnızlık yarendir bana.
Gelmedin ey rûh-u revanım, serâbım gelmedin.

Oldum bir aciz pervane aşk ile düştüm hayale.
Bitti bak naçiz ömrüm dahi, sen hala gelmedin.

Bu ne inattır ya Rab, kavuşmaz olmuş dile âb.
Ey bana ab-ı hayat olan pınarım, gelmedin.

Ey Tûrab Bintî Tûrab, yolunda kaldım ben tûrab.
Kapatıp gayrı cümle bâb, merhamet edip gelmedin.

Geçip ol kavs-ı kuzahı, tükettim cümle elhanı.
Ayı indirdim yerlere, tahtın eyledim gelmedin.

Kesip doğradım gönlümü, sana vakfettim ömrümü.
Rızık bildim o yüzünü, lakin bir vakit gelmedin.

Gelme gayrı, gelme bitsin, sönsün bu kor, yara dinsin!
Zahmet etme gelsin geçsin zaten bir lahza gelmedin!

Muhammet Baran ASLAN

AL DUVAĞ

Tel tel sarmış sırma saçın zülfbendi
Ahu gözlerin çekip sürme, doğar gönlüme şems.
Bezenmiş inciler gerdanın, kıskanır bahr-ı muhdi,
Derbeder olmuş avare, yalnız seni söyler nefis.

Suretin görende olmuşum sermest kınalı kekliğim,
Değil ahvalim hayra, nedir bu efsun?
Leyl-ü nehar geçip gidende kalır mı mecalim?
Al duvağ düşende başına eyler yüreğim dilhun.

Ruh-u revanım gidedur ardından rüzgârı ağlatıp,
Perçemin düşende gül cemalin benzer kamere.
Sar sinen gelende ahtım Kaf'ı aşıp,
Süzülsün gözyaşın melül didarından aheste.

Al kuşağın sar miyana sen ey mehlika,
Süzülende başından tellerin ibrim ibrim.
Elven çiçekler takıştır çemberin uçlarına,
Özüm kaldı bir neva, eceli kendime yar bilirim.

Gülbeyaz Nur KARAKAŞ

KAŞ YAPARKEN GÖZ ÇIKARTMAK

Haber sayfalarını okumaktan zevk alırım. Özellikle dünya genelinde yapılan çeşitli araştırmaları okumayı severim. Klasik okumalarımı yaparken bir habere rastladım. Haberde verilen bilgi şöyleydi: UNESCO, geçtiğimiz aylarda dünyanın en çok kitap okuyan ilkelerini sıralamış ve Türkiye, 5 saat 54 dakika ile bu listede 18. sırada yer almış. Neredeyse ilk ona girecekmışiz diye sevinecekken, yurdumun güzel insanların televizyon izleme oranını merak edip, ufak çaplı bir araştırma ile gördüm ki ülkemizin televizyon izleme oranı neredeyse dünyanın iki katı... RTÜK tarafından yapılan bir araştırmaya göre 15-21 yaş grubunun televizyon izleme süresi günlük 1 saat 42 dakika, internet kullanımı ise 4 saat 37 dakika olarak belirlenmiş. Sonuç olarak dünya genelinde 2 saat 54 dakika olan televizyon izleme süresi, Türkiye genelinde 4 saat 33 dakika olarak belirlenmiş ve benim umut dolu sevincimin yerini derin bir kasvet almıştı. Aslında yazımı şu an noktalasam, ne demek istediğimi anlayacak bir kesimin varlığını umut ediyorum lakin orana vurduğumuzda okuduğunu anlayacak bir kesim ülkemizde neredeyse %30 civarı... Acı ama gerçek; okumayı seven, okumayı önemseyen bir millet değiliz. Tarihimize, ecdadımızın zaferleriyle övünürken ne yazık ki ilime verdikleri değeri, okumaya sarf ettikleri çabayı bilmiyoruz bile... Tarihimizde nice kitapseverler var ki adlarına bir kütüphane açılacak kadar kitap biriktirip okumuşlar. Ecdadımız bizim aksimize öğrenecekleri bilgileri kitaplarda aramışlar, bir kitaba ulaşmak için o günün şartlarında uzun yolculuk yapmayı bile göze almışlar. Bu anlattıklarım bizlere ne kadar uzak değil mi?

Sizce zamanı en kıymetli yapacak uğraş nedir? Veya insan ne yaparsa zamanını kıymetli bir şeye sarf etmiş olur? Gün içinde o denli gereksiz şeylere vakit ayırırken, sizlere belki ufuk kapılarını aralayacak olan bir kitaba ayıracak vaktimiz yok... Günümüzde öyle bir algı var ki kitap ancak boş vakitlerde okunur. Boş vakitlerinde ne yaparsın sorusuna çoğu kişi, “Kitap okurum.” diyor. Biz, bazı şeyleri ne kadar çok yanlış anlamışız... Kitap okumak, boş vakitlerde yapılacak kadar basit bir uğraş değildir. Kitap okumak özen isteyen, emek isteyen bir uğraştır. Hele bazı kitaplar vardır ki yatağa uzanarak okunacak kadar ciddiyetsiz değildir. Kitap okumak bir yaşam biçimidir dostlar. Gerçek bir okur; kitap okurmuşçasına bu hayatı yaşar, nefes alır. Ülkece kitap okumanın gerçek manasını kavradığımız kitap okuma oranlarımızda ciddi bir artışı da sağlamış oluruz. Bizler tarihin ve bilimin ne zaman televizyondan değil de kitaplardan öğrenilebileceği bilincine sahip olursak, işte o zaman hayal ettiğimiz topluma kavuşmuş oluruz.

Okumayı sevmiyoruz ama dizi izlemeyi çok seviyoruz. Saat akşam sekiz olduğunda tüm aile fertleri bir kutunun karşısına geçip saatlerini heba ediyor ve en acısı da ülkenin genel durumu neredeyse bu şekilde. Televizyonda örfe ve adete uygun olmayan içeriklere karşı çıkılmasından sonra oluşan tarihi diziler furyası çığırından çıkmış durumda. İlk örnekleri diğer içeriklere nazaran daha faydalı olduğunu dile getirdik lakin yine kaş yaparken göz çıkardık. Takdir edilen bir içeriğin, “benzer” versiyonlarını yapmaya başladığımız yetmiyormuş gibi yurdumun güzel insanı, tarihini dizlerden ibaret sanmaya başladı.

Daha acınası ş u ki tarihi gerçekliklerin saptırıldığı, kurgu hatalarının gülünç duruma geldiği tarihi içeriklerin üretimi başladı. Bilimsellikten uzak, sadece algı oluşturan bu dizilerde olan her şeyi doğru kabul eden bir kesim oluştu ki bu toplum açısından son derece korkunç. Eline bir tarih kitabı dahi almamış bu kesim, Ertuğrul Gazi diye bir oyuncunun heykelini yapacak kadar şuursuzlaşmış vaziyette. Tarihi dizilerin varlığını eleştirmek yerine bu dizileri bilinçsizce izleyenleri eleştirmeyi daha doğru buluyorum.

Tarih, dizilerden değil kitaplardan öğrenilir. Tarih kitapları size objektif ve bilimsel bir bilgi sunarken, tarihi dizilerde böyle bir durum söz konusu bile değildir. Kaldı ki dizilerin amacı da bu değildir; diziler ve filmler reyting kaygısı taşıyan ürünlerdir. İzlenmeyi arttıracak unsurlara başvurmaları bazı tarihi gerçeklerin atlanmasına veya üzücü de olsa saptırılmasına neden olmaktadır. Özellikle de tarihi verilerin son derece kısıtlı olduğu bazı dönemlerin dizileri ve filmleri senaristlerin kurmacasına açıktır. Tarihçi, eldeki verileri bilimsel bir çerçeve doğrultusunda kurgulayan kişidir lakin senaristler bu çerçeveyi ihlal edebilir; zira onlar tarihçi değildirler. Bu dizilerin yapılmasından rahatsız değilim. Milli bilinci oluşturmada yararlı oldukları açıktır lakin bir tarihi veri üzerinde yapılan saçma kurgular bana “pes” dedirtmiş durumdadır. Ertuğrul Gazi hakkında bu denli uzun bölümlerin ve sezonlarca süren diziler pek de mantıklı gelmiyor. Osmanlı Tarihinin kara kutusu olarak nitelendirilen bu dönem üzerine bir dizinin bu kadar detaylı olması, senaryonun tarihi veriler kaygısı taşımadığını dolayısıyla da bilimsel olamayacağını da göstermiş oluyor. Söz konusu bu dizilerin tümüyle bilimsel olmasını istemek de mantıklı değildir dolayısıyla “Herkes işini yapsın!” demek daha makul gözüküyor. Tarihi öğretmek kitapların ve tarihçilerin işidir. İzleyiciye keyifli ve faydalı birkaç saat geçirtmek ise senaristlerin işidir.

Piyasadaki diğer diziler ile mukayese edildiğinde daha faydalı bir ürün olması hasebiyle tarihi diziler izlenebilir. Benim buradaki kastım, neyi nerede aradığımızla ilgilidir. Yani tarihi dizilerin bilimsellikten uzak olabileceğinin farkında olmadan verilen her bilgiyi doğru kabul eden bir izleyici kitlesinin bulunmasıdır. Tarih ilminin potansiyelinden bir haber olan bu kitleyi uyarmak gerekir. Geleceğın yarınlarını oluşturan çocuklarımıza da tarih öğrenmenin dizilerle mümkün olmayacağını belirtmek gerekir dolayısıyla burada anne ve babalara büyük iş düşüyor ve tabii öğretmenlerimize de... Şahsım adına söylemek isterim ki toplumumuzdaki tarih algısı değişmelidir. Öğrenciler için sıkıcı, yetişkinler içinse sadece zaferlerden ibaret bir tarih algısı son derece yanlıştır. Eğrisiyle, doğrusuyla yani bütüncül bir tarih anlayışına sahip olmak gerekir. Bazı siyasal ve kültürel sebeplerden dolayı tarihi gerçeklerin ve verilerin göz ardı edilmesi yanlıştır. Eğer geçmişten ders çıkarmak istiyorsak, geçmişimizi olduğu gibi kabul etmemiz gerekir. Tarihi gerçekleri reddetmek veya verileri görmezden gelerek tarihi kurgulamak, bu milleti kandırmaktan ve hataların tekerrür etmesinden başka bir işe yaramaz.

Tarih, bizi geleceğe götürecek olan anahtardır. Birtakım kuru gürültü ideolojilere alet edilecek bir ilim de değildir. Geçmişinden sıkılan bir millet, geleceğine umutla bakamaz. Tarihi sadece araç olarak gören gerek siyasiler gerekse tarih alanındaki uzmanlar, bu milleti geçmişteki hatalarına mahkum etmek üzeredirler. Bir milletin tarihi, ecdadından kalan mirasıdır ve bu mirası muhafaza etmek zorundadır. Tarihe bir miras gözüyle bakan senaristlere ihtiyacımız var... ‘Dersimi anlattım bitti’ diyen tarihçilere değil, ilminin zekâtını vermeye çabalayan, milli bilinci ve ş uuru oluşturan tarihçilere ihtiyacımız var... En önemlisi, tarihi mirasının bilincinden olan ebeveynlere ihtiyacımız var...
Selam ve dua ile...

Hesna HİZAN

ASIK SURATLI ADAM

Bir pazar sabahında, güzel bir restorantta kahvaltı ediyordu insanlar. Birinin karşısında sevgilisi, birinin yanında eşi ve çocuğu, birinin yanında annesi yani herkes sevdikleriyle beraberdi. Gülüş çağrış eğleniyorlardı. Herkesin yüzündeki tebessüm görülüyor, şen kahkahaları duyuluyordu. Yalnız bir masada oturan bir adam tek başınaydı. Dalgındı, asık suratlıydı, kaşları çatıktı, kahverengi gözleri adeta ateş saçıyordu. İnsanları ondan uzaklaştıran sert mizaçlı bir görüntüsü vardı. İnsanlar bir iki bakış atıp aldırış etmiyordu. Yanında sevdikleri varken yalnız başına oturan bir adama kim aldırış ederdi ki? Adamın yanında bir çocuk belirdi. Üstü başı kir pas içinde saçları karmakarıştı. Elinde bayat olduğu çok belli olan bir simit vardı. Büyük ihtimalle restorana her gün uğrayıp artıkları alıp yiyordu:

-Oturabilir miyim?

Asık suratlı adam sadece başıyla onayladı. Çocuk karşısına oturup simidini yemeye koyuldu, gözlerinin içi parlıyor, tatlı bir gülümseme ile simidini yiyordu. Asık suratlı adam kuru kuru gitmeyeceğini düşünerek:

-Çay söylememi ister misin? Veyahut süt...

-Bilmem. Benim param yok ki vermezler bana.

Asık suratlı adam çocuğun dediğine aldırış etmeden garsonu çağırdı ve meyve suyu söyledi. Çocuk tebessümle:

-Çok teşekkürler, dedi ve iştahla tekrar simidini yemeye koyuldu. Asık suratlı adam ise hayatının gerçeklerinden kaçmasını sağlayan iş evraklarına geri döndü. Çocuk simidini yerken,

-Çok korkutucu görünüyorsun. Adam ne dediğini anlamayarak,

-Efendim?

-Çok korkutucu görünüyorsun, kaşların hiç düzelmıyor, hep çatık. Bana, yemek istediğimde beni kovan adamları hatırlatıyorsun.

Asık suratlı adamın ilk defa kaşları düzeldi ve hayretle bakakaldı. Ve kendini suçlu hissederek:

-Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim.

-Korkmadım zaten, alıştım artık. Bence simidimden yemelisin. Çünkü simit yemek beni mutlu eder. Seni de mutlu edeceğine eminim, diyerek mutlulukla simidinden son kalan parçayı gülümseyerek adama uzattı. Adam duraksadı, şaşırılmıştı. Çünkü ilk defa biri ona gerçekten gülümsüyordu. Şirkette alıştığı yapmacık gülüşler gibi değildi, uzanıp simidi aldı. Ona çok yabancı olan yüzüne sadece onu saatlerce izleyen çocuğun fark edeceği şekilde tebessüm etti. Çocuk gitmişti. Asık suratlı adam bir bayat simidin bu kadar lezzetli olacağını düşünmemişti. Asık suratlı adam şunu fark etti; başka masalarda sevdikleriyle oturan insanların neden bu kadar mutlu olduğunu, çünkü birbirlerini değerli hissettiriyorlardı. Onlar için mesele fevkalâde kahvaltı masaları değildi, yanlarındaki insanlardı. Asık suratlı adam artık kaşlarını çatmayı bırakmıştı. Simidin son lokmasını yerken gözleri doldu. Sonra bir gözyaşı düştü, bir gözyaşı daha, bir damla daha ve adam hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Çünkü biri ilk defa kalbinin kilidini çözmüştü. Orada, esir olan kendisiyle kavuşmanın gözyaşlarıydı bunlar. Benliğinin gözyaşları.

Merve YILMAZ

PUTHANEDE ŞİMŞEK ÜÇ ÖLÜM GÜCÜNDE

Rüzgârın mukavemetine uğradık:
Verdiğin gül yokluk defterimde
Mevsim geçti, sen geçtin
Saçların geçmedi yürek yolumdan
Günaha bakmayan tenakuz bulvarında
Canım yandı, canım çok yakın canına.

Seni saklamalıyım tüm güller içinde
Mektup okuyanlar ve aşkı tadanlar görmeli
Bir şiir yazabilecek kim varsa onlar
Öyle kınayıcı yüzlü hunhar gözün
Seslenince yüreğime, memnu olacak
Tahtalar üstünde gönül sahnem.
Salınıyor tüm kızlar gökyüzünde
Ve gözlerim kör, işte sana sevgim
Rüzgârın intikamıdır;
Yüreğimin sesini dinlemekteyim kayboluyorum.

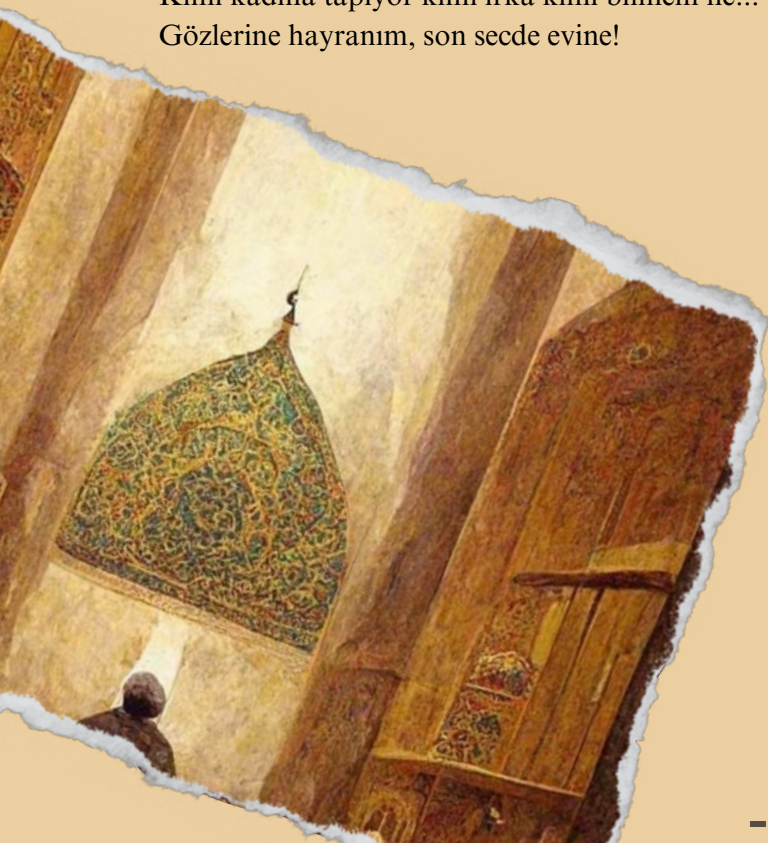
Dökülmüş kısırak doruğunda
Artık kendim için yürümek istiyorum
Yollarda şiir yazardım en çok,
En çok yollarda kimse olurken
Kanser, canımı yerinden etme hevesiyle
Yüzüğümünden çıkıyor gökyüzüne.
Saçlarım dağınık değil;
Saçlarım dağlanık,
Puthanede yaşıyorum İbrahim nefesiyle
Kimi kadına tapıyor kimi ırka kimi bilmem ne...
Gözlerine hayranım, son secde evine!

Kur'an'dan ayetler okudu anam
Bir yağmur yağarken içimde;
Şiirlerimi benden dinleyin, anlamak ve ağlamak için
Bir insan ne kadar kesin bağırabilir daha
Ne kadar yaşamış olabilir yaşamadan yaşamışçasına?
Okunsun. Görün, ancak böyle
Jakoben tarih, gövdemle
Sarmaşık kızı, ruhsuz şaka eyler.
Kendi seyrinde ilerlerken hayatıma giren
Sözler ve kadınlar
Bir büyük düşmanı kapıma bırakıp kaçıyor
Kendimle baş başa bırakıyor beni, aynasız ve ayarsız.

Yazmaya
Müslüman olduğumun farkına vardığım an başladım
Çünkü ben yazmasam, kırık suratıyla kalem
Vefalı yâr hasretini yâd edecek ömrümde.
Ya tarih yazacaktım kanla
Ya bir şiir olacaktı dualarım
Tarihi bir şiir yazdırdı yağmur bana
Buna da şükür, ağlamak vergisi yorgun çehrem.

Oğuzhan GÜNEŞ

Dün akşam öyle yorgun ve bitkindi ki, bir köşeye atılıp kendini karanlığa terk edilmiş gibi hissetti. Koridordan gelen çocuk sesleri, mutfakta birbirleriyle kavga edermişçesine çatal bıçakların masaya hükmedişleri, çamaşır makinesinin uçuşa hazır roket uçaklarını anımsatan yükselişini duymak içini daha çok doldursa da kalabalık olmayı sevdiğini düşündü bir an. Yalnızlık, hüznü bir şarkının sürekli kulaklarda uğuldaması gibi, sahipsiz ve kimsesiz hissettiriyordu. Yalnız olmayı sevmiyordu sırf bu yüzden. Sessiz olmayı belki ama yalnız olmayı sevmiyordu asla.

İçinde yazılmayı bekleyen kalem ve not defteriyle geceyi güne karaladı sessizce. Gecenin hüznünü portmantoya asıp, günün aydınlığını kuşanmak hep umut dolu yarınları hatırlatmıştır ona. Gün doğuyor ve gökte asılı kalıyor güneş. Bu tıpkı dokuz ay boyunca bebeğini kucağına almayı bekleyen bir anne gibi değil mi? Bebek doğuyor ve dünya değişiyor. Bir güneş doğuyor ve tüm karanlığın üzerini örtüyor. Bu mucizeyi her gün yaşamak, ceplerine avuçlarca sevinci dolduruyor.

Bir an sıcak bir el, "Rüveyda" yı çekip alıyor içinden, biraz sonra "Mai ve Siyah" geliyor sanki yıllar öncesinden. Bu kadar kederi taşımak hiç de kolay olmuyor elbet. Onlarca duygunun ağırlığı altında eziliyor çoğu kez. Üzülüyor ayrılıklara, kavuşamayan sevdalılara ve kazanılmayan savaşlara. Hoş savaşta kazanan taraf asla olmaz ya.

Belki de onu bu kadar bilgiyle doldurduğu, her gün ilginç kelimeler, farklı ülkeler ve yeni insanlarla tanıştırdığı için, içine uzanan o sıcacık ele teşekkür etmeliydi.

En son yolculuğunda 1800'lü yıllara gitmiş, "Uğultulu Tepeler"e çıkmıştı. Rüzgârın kapıları tekmeleyip, pencereleri yumruklamasını, Catherine ile Heathcliff'in hastalıklı aşkını, yazarın bu aşkı şiirsel bir dille anlatışını, nefretin ve hasretin derin acısını bir türlü atamıyordu içinden. Zaman sonra tüm bunları en dibe gömüp fermuarını kapatıyor istemsizce. Çünkü geceleyin duvarda asılıyor olsa da hüznlerinden, gündüz güçlü omuzlarda olmanın keyfini sürüyordu yeniden.

Bir an iki ay öncesinden alınan Ezginin Günlüğü' ne ait konser bileti düşüyor sol yanına. "Yastıklı Şarkı" nın sözleri sızıyor ruhunun sökülük astarına. Ne diyordu şair "Sevmesen ölürdün, sevdin onu öldün. Sevmesen ölürdün ama sevdin gene öldün." Şarkının melodisi oldukça neşeli ama sözleri sanki birazcık ölmeli. Bu yastıklı şarkıdaki gibi insanlar bu dünyada en fazla mutluluktan ölmeli.

O gece konser salonundaki koltukların kenarında sıkışmış, bütün o coşkulu kalabalığın içerisine sessizce yığılıp kalmıştı. Elleri olsa el çırpardı, sesi çıksa çılgılık atardı ama ne sesi vardı ne de nefesi. Rengi vardı acı kahve ve ceplerinde roman kahramanları. Evet ceplerinde roman kahramanları vardı ve onların farklı hayatları...

Oysa şimdi... Evet, her şey çok değişti. Kim derdi ki, sen kalk İstanbul'un Pendik Pazar'ından, dersane masalarına, sinema koltuklarından, tren istasyonlarına, vapur seferlerinden gel bu küçük şirin kasabaya yerleş. Her gün, önü denize arkası cennete bakan, sokaklarında Karadeniz şarkıları çalan, neşeli bir kadının sırtında geçiyor zaman. Kim sırt çantası olmaktan onun kadar memnun kalabilir ki? Hem kim bir çanta dolusu hayalleri onun gibi sığdırabilir ceplerine?

Başka bir şehirde yepyeni düşlerle yeniden başlayabilmeli, sevgiyle.

ESERLERDE SORUMLULUK YAZARA AİTTİR!

İMTİYAZ SAHİBİ

MUSTAFA ERDURMUŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

BEYZANUR BEKTAŞ

TASARIMCILAR

BEYZANUR BEKTAŞ

SEDANUR SİNANOĞLU

EDİTÖRLER

BURCU ÇİÇEK

BÜŞRA YILDIZ GEÇGEL

HESNA HIZAN

SALİHA YILMAZ

SEDANUR SİNANOĞLU

SEMANUR YAĞMUR

ZEYNEP GÜRLE

İLETİŞİM

İLETİŞİM@KORDERGİ.COM

KORDERGİ@GMAIL.COM

SOSYAL MEDYA

İNSTAGRAM: @KORDERGİSİ

TWITTER: @KORDERGİSİ

YOUTUBE: @KORDERGİ

WEB SİTEMİZ: [HTTPS://WWW.KORDERGİ.COM](https://www.kordergi.com)

MİNE AYDIN

GÜLBAYAZ NUR
KARAKAŞ

HÜLYA BİNBOY

MERVE YILMAZ

SEDANUR SİNANOĞLU

GÜLBAYAZ NUR KARAKAŞ

MERVE KABA

